

ΟΙ «ΠΑΤΡΟΜΑΧΟΙ» ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΟΨΙΜΟΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕΣ ΤΟΥΣ

- ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΘΕΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ, π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΟΛΛΑ -

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πρίν από λίγο καιρό κυκλοφορήθηκε στο διαδίκτυο (1) ένα εξαιρετικό κείμενο του φωτισμένου, πολυγραφότατου και πραγματικώς νηφάλιου, π. Μωυσή του Αγιορείτη, που εξέφραζε τον προβληματισμό του σχετικά με τον ρόλο και την δεκαετή παρουσία της Ακαδημίας Θεολογικών Σπουδών, της Ι. Μ. Δημητριάδος, στα θεολογικά δρώμενα. Θα σταθούμε σε ένα ρητορικό ερώτημα –εκ των πολλών άλλων- που έθεσε ο λόγιος αυτός μοναχός, εις τρόπον ώστε να χρησιμοποιηθεί ως βάση για το θέμα που θα αναπτύξουμε παρακάτω: «...κληρικοί και μάλιστα ιεράρχες, θεολόγοι και απλοί άνθρωποι δεν μπορούν να έχουν μια διαφορετική άποψη;» (σ. σ. εννοά από αυτήν της «Ακαδημίας» και υπονοώντας τις επιθέσεις που δέχονται όσοι κριτικάρουν το έργο της). Σημειωτέον, πως το άρθρο αυτό κυκλοφορήθηκε συμπτωματικά λίγες μέρες μετά από ένα άλλο, που κινείται προς την εντελώς αντίθετη κατεύθυνση και φέρει την υπογραφή του γνωστού Αρχιμανδρίτου της Ι. Μ. Δημητριάδος, π. Αθανασίου Κολλά, και το οποίο έχει τίτλο «*Νηφάλιο, μεστό, επαινετό κείμενο ορθόδοξης παιδείας από την Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών της Ι. Μ. Δημητριάδος*» (2) . Στο κείμενο αυτό ο π. Αθανάσιος Κολλάς υπερασπίζεται το έργο της «Ακαδημίας» και καταφέρεται ωςάν «μαινόμενος ταύρος» επί δικαίων και αδικών, παραθεωρώντας το γεγονός πως τις όποιες ενστάσεις για την «Ακαδημία» και τον ρόλο της, δεν τις εξέφρασε μόνο κάποια ομάδα «φανατικών» ή «ζηλωτών», όπως ισχυρίζεται, αλλά τις εξέφρασαν και συνεχίζουν να τις εκφράζουν αξιόλογοι και αμέμπτου ήθους εκκλησιαστικοί άνδρες, όπως μητροπολίτες, μοναχοί και ιερείς, αλλά και πολλοί καλοπροαίρετοι και αληθινά αγωνιώντας λαϊκοί, σαν τον συντάκτη αυτού του άρθρου. Έπειτα από όλα αυτά, είναι μάλλον επιβεβλημένο προς αποφυγή παρεξηγήσεων να αναφέρουμε και να τονίσουμε εκ των προτέρων, πως η όποια αντιπαράθεση αναπτύξουμε σε σχέση με το κείμενο του π. Αθανασίου Κολλά, θα περιοριστεί μόνο σε θεολογικά επιχειρήματα και θέσεις, χωρίς να υπονοείται οτιδήποτε άλλο. Ενθυμούμενοι και δανειζόμενοι τον θεόπνευστο και γεμάτο ταπείνωση λόγο του Αγίου Ιωάννη του Δαμασκηνού, θα αναφέρουμε και εμείς πως «*έρω τοιγαρούν εμόν μόν ουδέν, τα δε σποράδην θείοις τε και σοφοίς ανδράσι λελεγμένα συλλήβδην εκθήσομαι*», ήτοι «*δκό μο υ βέβαια δε θα πώ τίποτα, αλλά ό αι θα εκθέσω συγκεντρωμένα έχουν λεχθεί σποραδικά εδώ κι εκεί από θεϊκούς και σοφούς άνδρες*».

ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΚΑΤΗΧΗΣΗΣ, ΑΡΧΗ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ

Αναμφίβολα οι καιροί που διάγουμε είναι καιροί σύγχυσης και πλάνης, μια εποχή-πραγματική Βαβέλ. Προτού λοιπόν, εισέλθουμε στην διαλογική αντιπαράθεση με τον π. Αθανάσιο Κολλά, οφείλουμε να τονίσουμε πως το πρό βλημα με την «Ακαδημία του Βόλου», έχει βαθύτερες ρίζες από αυτές που οι περισσότεροι αντιλαμβάνονται. Αυτό που πριν από μερικές δεκαετίες φάνταζε ως «περιθώριο», σήμερα είναι το κυρίαρχο ρεύμα στο θεολογικό χώρο και μάλιστα στον ορθόδοξο. Ένας φωτισμένος ιερομόναχος εξ Αμερικής, ο μακαριστός π. Σεραφείμ Ρόουζ, που τα βιώματά του μετουσιώθηκαν σε απλανή οδηγό για το πώς μπορεί κανείς να βρεί στη ζωή του την ορθόδοξη οδό, στην οποία αποκαλύπτεται η Αλήθεια του Χριστού, έχοντας προηγουμένως πειραματιστεί στην «αυθεντία» των περισσότερων «νεοεποχίτικων ρευμάτων», αυτός λοιπόν ο προσήλυτος ορθόδοξος «είδε» από τη δεκαετία του '60 κιόλας, την τρομακτική ενότητα σκοπού πίσω από ένα μεγάλο φάσμα εξωτερικά διαφορετικών φαινομένων, και «είδε» το αποτέλεσμα όπου όλα αυτά στόχευαν να διαγράφεται απειλητικό στον ορίζοντα. Η τακτική του συγκρητισμού και της δήθεν οικουμενικότητας, εντάσσονται πλήρως στη «νεοεποχίτικη» στρατηγική που ακολουθείται, ώστε να επέλθει αυτό το αποτέλεσμα. Η προεργασία είναι εξίσου απλή, αν και απαιτεί λίγο χρόνο και

1. http://www.zoiforos.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=5505&Itemid=49

2. <http://www.acadimia.gr/content/view/338/112/lang,el/>

προσήλωση στα σχεδιασμένα: «εκπαιδευτικά» προγράμματα και υποτροφίες σε νεαρούς και **(κυρίως)** φιλόδοξους θεολόγους, διάφορα «think tank» (=«δεξαμενές σκέψης»), καθώς και Μ.Κ.Ο. (μη κυβερνητικές οργανώσεις) με πολυποίκιλη δράση, ενταγμένα σε έναν μηχανισμό που με λίγη προσοχή εύκολα μπορεί κανείς να διακρίνει την ύπαρξή του. **Έτσι επιτυγχάνεται η εκ των έδων φθορά και άμβλυση του ορθόδοξου κριτηρίου και κυρίως της ορθόδοξης αυτοσυνειδήσιας.** Η προτεσταντική, αλλά πιο πολύ η βατικάνεια νοοτροπία, αρχίζει να κυριαρχεί παντού, στις περισσότερες δομές του σύγχρονου εκκλησιαστικού κατεστημένου της Ορθοδοξίας (από πατριαρχία, μητροπόλεις, ενορίες, ως και στις θεολογικές σχολές των πανεπιστημίων Αθηνών – Θεσσαλονίκης), και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα το «*επόμενοι τοις Αγίοις Πατράσι*» να κατεδαφίζεται με συνέπεια και μεθοδικότητα τέτοια που σ' αφήνει άφωνο.

Ο εισαγόμενος αυτός τρόπος ζωής που έχει επικρατήσει τις τελευταίες δεκαετίες στην Ελλάδα, οδήγησε και οδηγεί ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού που δηλώνει «ορθόδοξο», **σε μία λεπτή και ασυνείδητη αποστασία.** Η εκκοσμίκευση άρχισε να διεισδύει και δυστυχώς να κυριαρχεί σε μεγάλο βαθμό και εντός της Εκκλησίας, με αποτέλεσμα να μην αργήσει να δημιουργηθεί το ιδεολογικό υπόβαθρο που θα αλλοίωνε αποφασιστικά το ορθόδοξο φρόνημα και θα οδηγούσε άνευ σοβαρής αντιστάσεως την Αλήθεια στο συμφυρμό με το Ψεύδος της «Νέας Εποχής». Όπως άλλωστε ήδη αναφέραμε, οι ινστρουχτορες της «Νέας Εποχής», επιδόθηκαν στην «εκπαίδευση» των «κατάλληλων» προσώπων, που θα αναλάμβαναν «διακριτικά» και με το «αζημίωτο» να μεταλαμπαδεύσουν τη «νεοεποχίτικη θεολογία» του διαχριστιανικού και διαθρησκευτικού συγκρητισμού, στην πλειοψηφία του απληροφόρητου (για τις πραγματικές τους προθέσεις) ορθόδοξου πληρώματος. Ο μεταλλαγμένος τρόπος ζωής των περισσότερων «πιστών», αποτέλεσε και αποτελεί τον καλύτερο σύμμαχο για την επιτυχία τούτου του εγχειρήματος, καθότι στη σημερινή ελληνική οικογένεια εκλείπουν ακόμη και τα στοιχειώδη θρησκευτικά καθήκοντα, όπως για παράδειγμα η προσευχή στο σπίτι ή η κατήχηση στα παιδιά, **πολύ δε περισσότερο εκλείπει η δογματική συνείδηση και η θεολογική παιδεία.** Η σύγχυση επομένως που καλλιεργείται στοχευμένα στο νέο-ορθόδοξο πλήρωμα δεν έχει προηγούμενο, **με συνέπεια να διαμορφώνεται μια ψευδο-χριστιανική πνευματικότητα, της οποίας η φύση είναι στενά συνδεδεμένη με τη «νέα θρησκευτική συνειδητότητα» του πλανητικού συστήματος.** Έτσι δεν προξενεί καμμία έκπληξη το γεγονός ότι ανύποπτοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί του σήμερα, ενώ έχουν με τη θέλησή τους αφεθεί σε έναν κοσμικό ή ακόμα και νέο-παγανιστικό τρόπο ζωής, ερμηνεύουν τη ζωή τους ως χριστιανική ` ψυχολογικά είναι ακόμα Χριστιανοί, **έχοντας όμως εισέλθει στη σφαίρα των διακριτά μη χριστιανικών συμπεριφορών.** Η περίφημη ρήση του Κυρίου που επιστά εγγήγο ρη και προ σχή διό τ πρό κείται να πλανηθούν «*ακόμα και οι εκλεκτοί*», ακριβώς εδώ βρίσκει τέλεια εφαρμογή, επειδή σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, η πλάνη είναι διάχυτη και μάλιστα το πιο ανησυχητικό είναι πως «πέτυχε» «να μην ενοχλούνται πολλοί», από τούτη τη διαμορφωθείσα κατάσταση, να «περνά» δηλαδή στη μεγάλη μάζα ως κάτι φυσιολογικό. Ο συγκρητισμός εξάλλου αποτελεί τη «λυδία λίθο» της παγκοσμιοποίησης και δεν θα μπο ρεί να ισχύει κάτι διαφορετικό και στο «θρησκευτικό τσουβάλιασμα» των λαών. Η νέα θρησκευτική συνειδητότητα είναι εδώ, το ιδεολογικό υπόβαθρο επίσης, και η οικουμενική τους διάσταση, εγγυάται για το σίγουρο αποτέλεσμα της «θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης», με την επίτευξη του στόχου της «πανθρησκείας». Ο «Οικουμενισμός» όμως, όπως είναι γνωστή η ονομασία αυτής της κατεστημένης κίνησης, δεν είναι τίποτε άλλο από μία αίρεση, και μάλιστα «*η μεγαλύτερη αίρεση όλων των εποχών*», σύμφωνα με τον σύγχρονο Όσιο της Σερβικής Εκκλησίας, π. Ιουστίνο Πόποβιτς, που κι αυτός στα χνάρια όλων των μεγάλων και φωτισμένων γεροντάδων του καιρού μας, «είδε» στο πρόσωπο αυτής της κίνησης και των υποστηρικτών της, αυτό που «αρνούνται» να «δούν» οι περισσότεροι στο σημερινό διαμορφωμένο εκκλησιαστικό κατεστημένο: **την αρχή μιας μεγάλης αποστασίας στην εκσυγχρονισμένη (νέα) εποχή μας.**

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΛΕΓΧΟΝΤΑΙ, Η «ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ» ΠΟΤΕ

Εισερχόμενοι λοιπόν στο θέμα μας, και χωρίς να θέλουμε να προκατάλαβουμε τους αναγνώστες, επισημαίνουμε ότι δυστυχώς το κείμενο του π. Αθανασίου Κολλά διακατέχεται πλήρως από αυτό το πνεύμα που μόλις εξετάσαμε, και αυτό θα φανεί καθαρά λίγο πιο κάτω. Εν πρώτοις αντιπαρέρχομαστε τους χαρακτηρισμούς με τους οποίους ξεκινάει το άρθρο του (κίνησορες, ημιμαθείς, φανατικοί κτλ.), κι αυτό διότι θεωρούμε πως όσοι στερούνται επιχειρημάτων, καταφεύγουν σε τέτοιου είδους χαρακτηρισμούς. Και είναι πραγματικά λυπηρό το γεγονός ένας Αρχιμανδρίτης του κύρους του π. Αθανασίου Κολλά να στερείται θεολογικών επιχειρημάτων και απλά να αναμασά τις θέσεις που εξέφρασε η «Ακαδημία» στο κείμενο-απάντηση που είχε εκδώσει προς τους κατηγορούς της, με τίτλο «*Στάμεν καλώς*» (3) . Να υιοθετεί επί παραδείγματι την άποψη της «Ακαδημίας» ότι «...δεν εκπροσωπεί την επίσημη θεολογική

γραμμή της τοπικής ή της κατά την οικουμένην Ορθόδοξης Εκκλησίας...», και ότι το εν λόγω ίδρυμα προσκαλεί το λαό του Θεού «να ξανασκεφθεί κ ρ ι τ ι κ ά (!) υπό το φώς της Παράδοσης που σαρκώνεται κατεξοχήν στο πρόσωπο Χριστός τις διάφορες εθνοπολιτισμικές παραδόσεις, έθιμα, συνήθειες κτλ.». Ο ορισμός της αντίφασης και της θολοκουλτούρας! Μήπως θα μπορούσατε π. Αθανάσιε, να μας εξηγήσετε και εμάς, αφού οι θεολόγοι της «Ακαδημίας» δεν εκφράζουν την επίσημη θεολογική γραμμή, **ποια γραμμή εκφράζουν;** Επιπλέον, για να μην παραφρονήσουμε εντελώς, αφού δεν εκφράζει την θεολογική γραμμή της τοπικής εκκλησίας, **πώς είναι δυνατόν η μητρόπολη να διατηρεί υπό την σκέπη της μια σχολή που δεν την εκφράζει;** Όταν ακόμη καλείτε, μέσω της «Ακαδημίας», να ξανασκεφθούμε κριτικά κτλ., τι ακριβώς εννοείτε; Πώς είναι δυνατόν να ξανασκεφθούμε κάτι κριτικά, **δηλ. να το αμφισβητήσουμε**, και κυρίως πως γίνεται αυτό να συμβεί υπό το «φώς της Παραδόσεως», όταν αυτή σαρκώνεται στον Ιησού Χριστό, **ο οποίος όμως έχει αυστηρά προειδοποιήσει «...ός εάν λύση μίαν των εντολών τούτων και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών» (4) ;**

Για τη δε «μεταπατερική θεολογία», ο π. Αθανάσιος φαίνεται πως βρίσκει λογικά τα «επιχειρήματα» της «Ακαδημίας», ότι δηλ. ο όρος «δεν χρησιμοποιήθηκε για να δηλώσει την άρνηση ή απαξίωση της πατερικής παράδοσης...» και ότι «ο επίμαχος όρος τέθηκε ως ένα ανοιχτό ερώτημα προς συζήτηση και διερεύνηση...». Πάντως, κι αυτό είναι το πλέον ανησυχητικό στην όλη ιστορία, **τέθηκε προς συζήτηση και διερεύνηση!** Το αν δεν αρνείται ή δεν απαξιώνει ο όρος αυτός την πατερική παράδοση, **τότε συγνώμη, αλλά θα θέλαμε να μάθουμε ποιος όρος την αρνείται και την απαξιώνει, αν όχι αυτός;** Και ζητούμε ξανά συγνώμη, αλλά το όλο σκηνικό προσομοιάζει με την μοιχαλίδα γυναίκα που την συλλαμβάνει επ' αυτοφώρω ο σύζυγος, με τον εραστή στη συζυγική παστάδα, και εκείνη του απαντά με το θρασύτατο «**ξέρεις ...δεν είναι αυτό που νομίζεις!**». Ε, τότε μάλλον όλοι λάθος καταλάβαμε και δεν «πιάσαμε το υπονοούμενο». Μάλιστα, ο π. Αθανάσιος παρουσιάζει αμέσως μετά και την επιτυχία που σημείωσε το συνέδριο της «μεταπατερικής θεολογίας», αφού «δεν θίχθηκε κανένα εκκλησιαστικό δόγμα ή Σύμβολο της Πίστεως...». Να τρέμει η ψυχή μας για την επόμενη φορά δηλαδή. Και μετά από όλα αυτά τα ...καθησυχαστικά, ήρθε και η αποκάλυψη τι σκοπούς εξυπηρετεί ένα συνέδριο σαν κι αυτό ότι δηλαδή «**τίθεται σαφώς και επειγόντως (sic) ζήτημα επανερμηνείας και συσχέτισης –των δογματικών κειμένων της πίστης- με την εκάστοτε συνάφεια (πραγματικότητα)...**». Κοινώς, καλοί ήταν οι Πατέρες και τα κείμενά τους, αλλά για την εποχή τους! Σήμερα ο κόσμος έχει προοδεύσει, οι καιροί παρήλθαν και αλλάξανε –τι κι αν αλλάξανε προς το χειρότερο;- και γι' αυτό τα κείμενα της πίστεως πρέπει να επανερμηνευθούν, στην πραγματικότητα να τεθούν στο περιθώριο, τουλάχιστον ότι αφορά το γνήσιο κομμάτι της διδασκαλίας τους.

Για να μην τον αδικούμε όμως τον π. Αθανάσιο Κολλά, ότι αντιγράφει συνεχώς την ανακοίνωση της «Ακαδημίας» και υιοθετεί επιχειρήματα μόνο από τη συγκεκριμένη «πηγή», εν συνεχεία, αναλαμβάνει ο ίδιος να μας εξηγήσει τον όρο της «**θεολογικής συνάφειας**». Μας λέει λοιπόν ότι «**θεολογική συνάφεια είναι η άμεση επικοινωνία μιας θεολογίας με άλλες ιδέες, φιλοσοφίες, πολιτισμούς, θρησκευτικές παραδόσεις και η στάση της απέναντι σ' αυτές...**». Μάλιστα, μας αναφέρει ότι με τη μέθοδο αυτή «**η χριστιανική πίστη και θεολογία ήρθε σε συνάφεια, σε άμεση επικοινωνία με τις θεολογίες και φιλοσοφίες, κυρίως του ελληνορωμαϊκού κόσμου, στην πορεία της να αλλάζει τους ανθρώπους και να σώσει το ν κό φο, να το ν ενώσει με το ν αληθινό τριαδικό Θεό ...**» και ότι «**έτσι εργάστηκαν και εθεολόγησαν συναφειακά οι Πατέρες σε κάθε εποχή**». Μόνο που δεν μας εξηγεί ο π. Αθανάσιος, **γιατί δεν συναντάμε ποτέ στην πατερική θεολογία αυτό τον όρο κατά τους προηγούμενους αιώνες**, αν δεχτούμε πως κατ' αυτόν τον τρόπο εργάστηκαν και εθεολόγησαν οι πατέρες. Μήπως τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι; Ας δοΰμε λοιπόν και την ερμηνεία που δίνει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γλυφάδας, π. Παύλος, στο καταπληκτικό «**Υπόμνημα, προς την Αγίαν και Ιεράν Σύνοδον της Εκκλησίας της Ελλάδος**» (5) επί του θέματος των «**συναφειακών**», «**μεταπατερικών**» και «**άλλων θεολογικών αναζητήσεων**» που έθεσε η «Ακαδημία». Χωρίς χρονοτριβή παραθέτουμε αυτούσια –όπως την αλιεύσαμε από το πρωτότυπο- την ανάλυση αυτού του φωτισμένου ιεράρχη: «**Τό νοηματικό περιεχόμενο αυτού του ὄρου φαίνεται άσαφές καί μη κατανοητό. Ίσως νά θεωρηθεῖ καί γλωσσικό νεόπλασμα, προκειμένου νά έκφραστοῦν κάποιες ἔννοιες πού προκύπτουν ἀπό τήν ἀνάγκη διατυπώσεως νέων κοινωνικῶν δεδομένων. Ἡ ἀλήθεια ὅμως δέν εἶναι αὐτή. Ὁ ὄρος «συναφειακή Θεολογία» εἶναι γνωστός γιά τουλάχιστον σαράντα χρόνια στή διαχριστιανική βιβλιογραφία καί διατυπώνεται στήν ἀγγλική ὡς «Contextual Theology» ἤ ὡς «Cohesive Theology». Ὁ ὄρος ἔγινε εὐρύτερα γνωστός ἀπό τά κείμενα τοῦ «Παγκοσμίου Συνεδρίου γιά τήν Ἱεραποστολή καί τόν Εὐαγγελισμό» πού διοργανώθηκε τό 1972 στήν Μπάγκοκ. Ἡ κυρίαρχος τάση στό ἐν λόγω συνέδριο ἦταν, νά ἀποφύγουν οἱ διάφορες χριστιανικές ὁμολογίες νά ἐμφανιστοῦν, ἐνώπιον τῶν μή χριστιανῶν, ὡς διχασμένοι λόγω τῶν δογματικῶν διαφορῶν τους, ἀλλά νά δείξουν ἐνότητα θέτοντας σέ προτεραιότητα θέματα κοινωνικῆς δικαιοσύνης καί καταπιέσεως τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Αὐτό θά εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ἡ Ἱεραποστολή καί τό κήρυγμα νά στραφοῦν στή διατύπωση τρόπων ἀποκαταστάσεως τῶν κοινωνικῶν ἀδικιῶν καί ὄχι στή μετάδοση τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Κανείς δέν δύναται νά ἀρνηθεῖ τήν ἀπαίτηση**

4. Ματθ. ε' 19

5. http://thriskeftika.blogspot.com/2010/11/blog-post_2358.html

για κοινωνική δικαιοσύνη , ως καρπού όμως βιώσεως των Αληθειών του Λόγου του Θεού, όπως διατυπώθηκαν μέσα από τα δόγματα των Οικουμενικών Συνόδων των Θεοφόρων Πατέρων της Έκκλησίας. **«Η ρίζα και η προοπτική της Θεολογίας της συναφειας» ήταν « η μετατροπή της ιεραποστολής σε κοινότητα εκκλησιών σε ιεραποστολή»** ([http:// mission2005.org](http://mission2005.org)). Στην Ορθόδοξη όμως θεολογία δεν έχουμε «κοινότητα εκκλησιών» αλλά την «Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Έκκλησίαν». Η προβολή της ιεραποστολής από μία «κοινότητα εκκλησιών» υποβαθμίζει την «Μίαν Έκκλησίαν» σε σύλλογο που δεν αποκαλύπτει τη μοναδική Αλήθεια και υποβαθμίζει την ίδια την ιεραποστολή, που καταλήγει να έχει μόνο κοινωνιολογικές και όχι σωτηριολογικές προοπτικές. Η «συναφειακή θεολογία», από την Μπαγκόγκ μέχρι σήμερα, έχει εμπλουτίσει τους «ορίζοντες» της. Διαβάζουμε στο διαδικτυακό χώρο: <http://www.blogtalkradio.com /empowermentsanctuary /blog/2008/04/15/about-holistic-theology-empowerment-sanctuary> τα ακόλουθα : «Ο στόχος της συναφειακής θεολογίας είναι να εμπλουτίσει τις πνευματικές, συναισθηματικές, διανοητικές και σωματικές εμπειρίες της ζωής μας, με τη διερεύνηση ποικίλων διδασκαλιών και έννοιών που βρίσκονται στην πνευματικότητα , στη μεταφυσική , στη κβαντική φυσική, στη θρησκεία, στη συμβουλευτική της ζωής, στις κοσμικές τάσεις και επιστημονικές αντιλήψεις, και μετά να τα συνθέσει όλα αυτά μαζί σε ένα ρέον και δυναμικό συναφειακό σύνολο... Προσφερόμαστε να σας χορηγήσουμε μία ποικιλία από έργα που έχουν σχεδιαστεί προκειμένου να σας βοηθήσουν στην προσωπική σας ανάπτυξη και πρόοδο... **Κι όλα αυτά άσχετα αν ασχολείστε με άγγελική υποστήριξη, με τον Παγκόσμιο Νόμο , με τις αρχές του Βουδισμού, με τη Γνωστική Σκέψη, τό Χριστιανισμό ή με περισσότερες κοσμικές, επιστημονικές ή διανοητικές εμπειρίες στην πνευματικότητα**». Δεν γνωρίζουμε αν για τον π. Αθανάσιο Κολλά συγκαταλέγεται στην τάξη των «φανατικών» και «ημιμαθών» ο μητροπολίτης Γλυφάδας. Αν όχι, τότε τον παρακαλούμε να δώσει λίγη βάση και την πρέπουσα σημασία στην ανωτέρω ανάλυση, ίσως τον βοηθήσει να καταλάβει την αστοχία του.

Πίσω στο κείμενο του π. Αθανασίου Κολλά, ο οποίος αφού χρησιμοποιεί τα γνωστά επικοινωνιακά επιχειρήματα των οικουμενιστών, πως η Εκκλησία οφείλει να είναι «ανοιχτή στην επικοινωνία με τον κόσμο, όχι κλειστή και εγωϊστικά αυτάρεσκη...», θεωρεί πως η «Ακαδημία» δέχεται «άδικες» και «αστήρικτες» επιθέσεις για «τα ανοίγματά της με θεολογικές εταιρείες και οικουμενικούς οργανισμούς, αλλά και για τη συμμετοχή εκπροσώπων άλλων χριστιανικών ομολογιών στη λατρεία της Εκκλησίας (προσευχή) και τη Λειτουργία (αντίδωρο, εulογία, ευχή)». Επίσης, αναφέρει ως επιχείρημα, ότι σ' αυτούς τους οικουμενικούς οργανισμούς, κατά καιρούς έχουν συμμετάσχει, όντως κορυφαία αναστήματα της ορθόδοξης θεολογίας, όπως ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης και ο Παναγιώτης Τρεμπέλας. Τα ερωτήματα και εδώ, έρχονται καταγιγιστικά, προς τον π. Αθανάσιο: πρώτον, **γιατί αποφεύγει να κατονομάσει τις «θεολογικές εταιρείες» και τους «οικουμενικούς οργανισμούς»; Φοβάται ή έχει να κρύψει τίποτα από το χριστεπώνυμο πλήρωμα της τοπικής μας εκκλησίας; Μήπως ένας από αυτούς τους «οικουμενικούς οργανισμούς», ονομάζεται «παγκόσμιο συμβούλιο εκκλησιών» (Π.Σ.Ε.); Το οποίο απαρτίζουν πάνω από 300 προτεσταντικές αιρετικές ομάδες, που η «Ακαδημία» τις αποκαλεί «εκκλησίες»; Και για να το ξεκαθαρίσουμε, για εσάς π. Αθανάσιε, είναι οι προτεστάντες «εκκλησία»; Διότι εύλογα μπορεί να αναρωτηθεί κάποιος, πως εάν οι προτεστάντες είναι «εκκλησία», «γιατί να μην μπορώ να εκκλησιάζομαι μερικές φορές και εκεί»; Δεύτερον, ασφαλώς και είμαστε της γνώμης πως η εκκλησία πρέπει να διαλέγεται, το θέμα όμως είναι **αν ο τρόπος που το επιχειρεί είναι ο ενδεδειγμένος**; Καθότι δυστυχώς, σήμερα γίνεται «διάλογος επί ίσοις όροις», που σημαίνει πως δεν συνδιαλέγεται η σωτηριώδης Αλήθεια του Χριστού, με το ψεύδος και την πλάνη, αλλά με αφετηρία και αποδοχή πως όλες οι πλευρές έχουν μέρος της αλήθειας και ότι προσπαθούμε να υπερκεράσουμε τα εμπόδια (και τις αντιδράσεις των «φανατικών» από κάθε πλευρά), εις τρόπον ώστε να οδηγηθούμε σε έναν «έντιμο συμβιβασμό». Γνωρίζετε πολύ καλά π. Αθανάσιε, ότι ο θεολογικός διάλογος για παράδειγμα μετά των Παπικών, που ξεκίνησε επισήμως το 1980 και συμπλήρωσε 30 χρόνια, δεν έχει αποφέρει κανένα αποτέλεσμα και όφελος για την Ορθοδοξία. Και πώς να φέρει αποτέλεσμα, όταν οι ανευθυνο-υπεύθυνοι πρωτεργάτες όλων αυτών των ενεργειών, ακόμα κι αν προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε όλα αυτά τα «ανοίγματα» καλοπροαίρετα, παρατηρούμε ότι συμφώνησαν, κατά παγκόσμια ιστορική πρωτοτυπία, να συζητηθούν πρώτα τα θέματα που μας ενώνουν, να καλλιεργηθεί δηλαδή ψυχολογικά το κλίμα πως υπάρχουν κοινοί δεσμοί που μας ενώνουν, κι όχι αυτά που μας χωρίζουν, καθότι όλες οι πλευρές του διαλόγου γνώριζαν καλά, πως από τη στιγμή που οι Παπικοί ούτε είχαν, ούτε έχουν πρόθεση να μετανοήσουν και να επιστρέψουν στην Αλήθεια της Ορθοδοξίας, αν αρχίζαμε να συζητούμε τις μεγάλες και ουσιαστικές εκκλησιολογικές και θεολογικές διαφορές, ο διάλογος θα τινασσόταν από την αρχή στον αέρα. Άλλωστε ο εκ των συμπροέδρων του διαλόγου μεταξύ Ορθόδοξων – Παπικών, καρδινάλιος Βάλτερ Κάσπερ, δήλωσε ευθαρσώς, κατά τη «θεία λειτουργία» στον Παπικό καθεδρικό ναό του Μίνσκ, την Κυριακή 8 Νοεμβρίου 2009, πως «μεταξύ της Ρωμαιοκαθολικής και της Ορθόδοξης κοινότητας υπάρχουν ιστορικές διαφορές και παραδόσεις... **δεν θέλουμε και δεν μπορούμε να διαγράψουμε τις διαφορές...**» (6) . Συνεπώς, οι διπλωματικοί χειρισμοί και οι «επί**

6. Καρδινάλιος Walter Kasper- «Δεν θέλουμε και δεν μπορούμε να διαγράψουμε τις διαφορές», http://aktines.blogspot.com/2009/11/walter-kasper_975.html

ίσοις όροις» και συνομιλίες όταν αφορούν θέματα Πίστewος, είναι πρακτικές αντιχριστιανικές, αντιευαγγελικές, αντιπατερικές και αντορθόδοξες· η Εκκλησία ιδρύθηκε κατά την ημέρα της Πεντηκοστής κι από τότε πορεύεται **αδιάκοπα και αδιαλείπτως** μέσα στη διαχρονικότητά της, κοινώς υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει, **και δεν οικοδομείται μόλις τώρα**, όπως ισχυρίζεται βλάσφημα στις διακηρύξεις του, το Π.Σ.Ε., διακηρύξεις που σπεύδουν να συνυπογράψουν με ενθουσιασμό και οι Ορθόδοξοι Αρχιερείς και θεολόγοι, όπως στην περίπτωση της Θ' Γενικής Συνέλευσης του Π.Σ.Ε., που διεξήχθη το Φεβρουάριο του 2006 στο Πόρτο-Αλέγκρε της Βραζιλίας. Εκεί όπου εκπροσωπούσε την Εκκλησία της Ελλάδος και προϊστάτο της αποστολής, ο νύν μητροπολίτης Δημητριάδος, κ. Ιγνάτιος, για όσους δεν το γνωρίζουν.

Επιπρόσθετα π. Αθανάσιε, στην αναφορά που κάνετε με τους εκπροσώπους του Οικουμενικού Πατριαρχείου στους διαχριστιανικούς διαλόγους, παραπλανητικά αναφέρετε μόνο παραδοσιακούς θεολόγους και όχι την πλειοψηφία των θεολόγων που ήσαν και είναι σφόδρα οικουμενιστές (αν και μεταξύ μας φρόντισε η «Ακαδημία» σε πρόσφατη ημερίδα της, να βεβηλώσει και τη μνήμη ενός εκ των παραδοσιακών, του μακαριστού καθηγητού Τρεμπέλα, τον οποίο κατέταξε στους υποστηρικτές ...της «*μεταπατερικής θεολογίας*»). Παραλείπετε όμως να αναφέρετε πως οι συγκεκριμένοι αποπέμφθησαν ως «*δύσχρηστοι*» από τους διαλόγους και αντικαταστάθηκαν από άλλους πιο «*εύχρηστους*». Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, που απομακρύνθηκε από το διάλογο το 1961 στη διάσκεψη του Νέου Δελχί και αντικαταστάθηκε από τον καθηγητή Νικόλαο Νησιώτη, ο οποίος είχε μνηθεί στις αρχές του οικουμενισμού πρώτα, όπως αποκάλυψε και ο π. Γεώργιος Μεταλληνός σε πρόσφατη ομιλία του στο Βόλο (4-3-11), ενώπιον μάλιστα και του Σεβασμιωτάτου.

ΟΙ «ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΙ» ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΚΑΙ Η ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ 95^{ου} ΚΑΝΟΝΑ ΤΗΣ ΣΤ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Στην ίδια ενότητα, ο π. Αθανάσιος Κολλάς επιχειρεί να απαντήσει και στις κριτικές που υφίστανται οι οικοδεσπότες των διαφόρων συνεδρίων της «Ακαδημίας», επειδή δέχονται την παρουσία και συμμετοχή των ετερόδοξων εκπροσώπων, στις διάφορες λατρευτικές και λειτουργικές εκδηλώσεις της τοπικής εκκλησίας. Δικαιολογεί για παράδειγμα πλήρως τις συμπροσευχές που γίνονται σε όλες αυτές τις συνάξεις και ας υπάρχουν ένα σωρό Ιεροί Κανόνες που τις απαγορεύουν ρητά και κατηγορηματικά. Προφανώς εδώ ισχύει η κοσμική αντίληψη «περί νόμων», ότι δηλαδή «υπάρχουν ...για να καταπατούνται»! Μάλιστα, «τεκμηριώνει» αυτές τις θέσεις, αναφέροντας πως ο μαθητής του αγίου Μάρκου του Ευγενικού και πρώτος Πατριάρχης μετά την άλωση, Γεννάδιος Σχολάριος, έπραττε το ίδιο, μη θεωρώντας τους λατίνους ως αιρετικούς, αλλά ως σχισματικούς, και ότι για αυτό το λόγο δεν τους έδιωχνε από την εκκλησία, αλλά αντίθετα τους έδινε αντίδωρο και ευχή. Με βάση αυτό το παράδειγμα, ισχυρίζεται ο π. Αθανάσιος ότι αυτή η πρακτική ήταν «*συνήθεια της καθολικής των χριστιανών Εκκλησίας και ...των ορθόδοξων πατριαρχών*»!! Και ότι όλοι (οι πατέρες) δεν τους αποκαλούσαν αιρετικούς!! Επιστρατεύεται μέχρι και άγιος Μάρκος ο Ευγενικός εις τρόπον ώστε να καταδειχθεί ό τ ο ι συμπροσευχές και τα υπό λ πα πο υ αναφέρθησαν ήταν ...συνηθισμένα, αφού όπως προσπαθεί να μας πείσει, «*...ακόμη και ο άγιος Μάρκος Εφέσσου ο Ευγενικός ...παρευρίσκετο σε κοινές προσευχές των διαλεγόμενων πλευρών...*», κατά τη διάρκεια της συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-1439)!

Ειλικρινά, είναι λίγο δύσκολο να πιστέψουμε πως όλες τούτες τις ανακρίβειες τις προσυπογράφει ένας έμπειρος και καταξιωμένος θεολόγος όπως ο π. Αθανάσιος. Με όλο το σεβασμό πάτερ μου, **δεν υπάρχει άγιος πατήρ της ορθόδοξου Εκκλησίας που να μην θεωρεί τους ρωμαιοκαθολικούς, αιρετικούς. Ούτε ένας για δείγμα!** Για σας το «φιλιόκβε» και οι λοιπές πλάνες τους δεν είναι αίρεση; Και αν δεν είναι αίρεση πως δύνανται να «βαφτιστούν»; Σκέτο «διαφορές»; Επιπλέον κάνετε αναφορά στον μεγάλο Γεννάδιο Σχολάριο, και κατά την ταπεινή μας γνώμη υποπίπτετε σε δύο σφάλματα. Πρώτον, θεωρείτε την ανοχή και «οικονομία» του αγίου πατριάρχη, ως σύνολη πρακτική και συνήθεια όλων των πατριαρχών όλων των εποχών, κάτι που γνωρίζετε πολύ καλά πως δεν ισχύει σε καμία περίπτωση. Δεύτερον, παραβλέπετε (σκόπιμα;) τις εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες διαποίμανσης, στις οποίες κλήθηκε να διακονήσει ο πατριάρχης Γεννάδιος. Από τη μια έπρεπε να αναχαιτίσει κατά το δυνατόν τους εκούσιους εξισλαμισμούς μετά την άλωση της Πόλης, από την άλλη είχε να αντιμετωπίσει τους μισσιονάριους του Βατικανού, που ως άρπαγες λύκοι ξεκλήριζαν τα ορθόδοξα ποίμνια, ιδιαίτερα στις λατινοκρατούμενες περιοχές του ελλαδικού χώρου. Προκειμένου λοιπόν να μην ερεθίσει επί το χείρον τους βαρβάρους εκ δύσεως, ο ηρωικός Γεννάδιος **επέκτεινε την οικονομία που προβλέπει ο 95^{ος} Κανόνας της Στ' Οικουμενικής Συνόδου**, τον οποίο θα αναλύσουμε εν τάχει αμέσως μετά. **Τούτο δεν σημαίνει επ' ουδενί πως δεν τους θεωρούσε αιρετικούς, ίσα-ίσα μάλιστα που επειδή τους θεωρούσε αιρετικούς, και ενώ εφάρμοζε την «οικονομία» στους λαϊκούς λατίνους, απέκλειε πάντοτε από τις λατρευτικές συνάξεις, τους ρωμαιοκαθολικούς «ιερείς» με τους οποίους δεν είχε την παραμικρή σχέση.** Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ο άγιος αυτός πατριάρχης είχε ερμηνεύσει το περίφημο όραμα του Μωάμεθ του πορθητή, και κατέδειξε με φωτισμό πως η πτώση της Πόλεως, ήταν αποτέλεσμα της

αποστασίας και προδοσίας των Ρωμαίων με την υπογραφή του ενωτικού όρου της Φλωρεντίας και με την ανανέωση του όρου αυτού με το επαίσχυντο συλλείτουργο με τον Πάπα, στη θρυλική Αγία-Σοφία, στις 12 Δεκεμβρίου 1452, 6 μήνες πριν την άλωση. Είχε πει ρητά τότε στο Μωάμεθ, πως «*αν υπήρχαν έστω πέντε πιστοί, η Πόλις δεν θα έπεφτε*»! Επομένως οι συνθήκες της εποχής ήταν τέτοιες, που ο Γεννάδιος Σχολάριος με «πτόνο καρδιάς» αναγκάστηκε να καταφύγει σε μέτρα «οικονομίας» έχοντας πλήρη συναίσθηση της πράξεως αυτής. Διότι η «οικονομία» στην εκκλησιαστική διάλεκτο, δεν σημαίνει «ασυδοσία», όπως κατήντησε σήμερα. Είναι αξίωμα αναμφισβήτητο στην ορθόδοξη Εκκλησία, πως οι κατ' «οικονομία» ενεργούντες οφείλουν να ενεργούν «πλήρως συναισθήσει», ότι τούτο αποτελεί παρέκκλιση από την «ακρίβεια». Αυτό σημαίνει ότι η χρήση της «οικονομίας» **δεν δημιουργεί εθιμικό κανόνα δικαίου που ν' αναίρει την κατ' «ακρίβεια» πράξη.**

Κάτι που σίγουρα δεν φαίνεται να συμμερίζεται ο π. Αθανάσιος Κολλάς, ο οποίος –ας μας επιτρέψει την έκφραση– εντελώς ισοπεδωτικά, κάνει χρήση ενός Κανόνα Οικουμενικής Συνόδου, με την ελπίδα να παρουσιάσει ως «σχισματικούς» τους ρωμαιοκαθολικούς και να δείξει έτσι ότι με την επιστροφή τους στην Ορθοδοξία δεν χρειάζεται να βαπτιστούν, ή και να χριστούν ακόμα, όπως συμβαίνει παραδοσιακά με τους πρώην αιρετικούς προσήλυτους στην Εκκλησία, που υποχρεωτικά βαπτίζονται και χρίονται, σύμφωνα με τους Αποστολικούς Κανόνες. Όμως ο 95^{ος} Κανόνας της Στ' Οικουμενικής Συνόδου, ο οποίος σημειωτέον δεν αναφέρεται σε σχισματικές ομάδες, αλλά σε μια σειρά αιρετικών της εποχής, δεν αντιστρατεύεται ή καταργεί τους Κανόνες των Αγίων Αποστόλων, αλλά απλώς ρυθμίζει «οικονομικώς» μια εξαιρετικά επώδυνη κατάσταση που περνούσε η Εκκλησία εκείνη την εποχή με την αίρεση του «μονοθελητισμού», που προέκυψε ως κατάλοιπο του «μονοφυσιτισμού». Ο Κανόνας αυτός διαχωρίζει τρεις κατηγορίες αιρετικών και για να μη μακρηγορούμε στην τρίτη κατηγορία αναφέρονται κάποιες ομάδες αιρετικών (νεστοριανοί, ευτυχιανιστές κτλ.), που σε περίπτωση που επιθυμούσαν να επιστρέψουν στην Εκκλησία δεν βαπτίζονταν, ούτε χρίονταν, απλά υπέγραφαν λίβελλο αναθεματισμού της αιρέσεως στην οποία ανήκαν. Σύμφωνα με τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη τούτη η «οικονομία» έγινε για δύο λόγους: α) διότι οι συγκεκριμένες αιρέσεις (της τρίτης κατηγορίας) είχαν επικρατήσει παντού στην Αυτοκρατορία και είχαν αποκτήσει πολυάριθμους και «φανατικούς» οπαδούς, με αποτέλεσμα να κινδυνεύει η Εκκλησία από βιαιοπραγίες και επεισόδια, και β) διότι οι συγκεκριμένες αιρέσεις είχαν τουλάχιστον διαφυλάξει απαράλλακτο τον τύπο του βαπτίσματος. Βάπτιζαν δηλαδή με την κανονική τάξη, ήτοι την τριπλή κατάδυση στο νερό (7). Γίνεται λοιπόν σαφές πως όταν παρήλθε η συγκεκριμένη περίοδος και επανήλθε η ηρεμία και η ειρήνη στους κόλπους της Εκκλησίας, ο Κανόνας αυτός απενεργοποιήθηκε και υπήρξε επιστροφή στους Κανόνες των Αγίων Αποστόλων. Κατά τον ίδιο τρόπο και ο Γεννάδιος Σχολάριος έπραξε, **ο οποίος μάλιστα αύξησε την δόση της «οικονομίας»,** καθότι οι λατίνοι είχαν ήδη παραχαράξει τον τύπο του βαπτίσματος, αντικατέστησαν από τότε την τριπλή κατάδυση με ράντισμα (!) και έτσι έπαυε να ισχύει η μία από τις δύο προϋποθέσεις του 95^{ου} Κανόνα. Όμως, πάντα σύμφωνα με τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, τούτο ήταν επιβεβλημένο αφού ο κίνδυνος εκείνη την εποχή ήταν σαφής: **«όθεν ήτο ανάγκη, αν η οικονομία αυτή δεν εγίνετο, να εγείρη τα Λατινικά γένη ο Πάπας κατά των Ανατολικών, να αιχμαλωτίσουν, να φονεύουν και άλλα μύρια εις αυτούς να κάμνουν δεινά»** (8). Συνεπώς αυτός ο κίνδυνος, ειδικά στην εποχή μας είναι ανύπαρκτος, και άρα ίσως θα πρέπει να αναρωτηθείτε π. Αθανάσιε, **«τί πλέον Οικονομία χρειάζεται»;**

Είναι επομένως πέρα για πέρα παράλογο, να χρησιμοποιείται από την πλευρά του π. Κολλά ως «ακλόνητο» επιχείρημα ένας Κανόνας που οι Άγιοι Πατέρες ερμηνεύουν ως «προσωρινό», και να αγνοούνται επιδεικτικά ένα σωρό Κανόνες «ακρίβειας» με διαχρονική ισχύ και κύρος. Η «οικονομία» έχει μέτρα και όρια, ξεκάθαρα πράγματα! Όταν εκλείπουν οι λόγοι της, εκλείπει και η ίδια. Όμως σήμερα δυστυχώς, στο οικουμενιστικό περιβάλλον έχει καθιερωθεί και προβάλλεται όσο τίποτε άλλο η περίφημη «*βαπτισματική θεολογία*», προϊόν θεολογικό του Π.Σ.Ε., η οποία προπαγανδίζεται κατά κόρον ως το Νο 1 στοιχείο ενότητας μεταξύ των «εκκλησιών». Για την ορθόδοξη πλευρά, βασικός εισηγητής αυτής της νεωτεριστικής και αντιπατερικής θεολογίας, είναι ο σεβασμιώτατος μητροπολίτης Περγάμου, κ. Ιωάννης Ζηζιούλας, τακτικός θαμώνας της «Ακαδημίας Θεολογικών Σπουδών» Βόλου. Με βάση λοιπόν τη «*βαπτισματική θεολογία*», τα «*βαπτίσματα*» όλων των χριστιανικών «ομολογιών» είναι έγκυρα, είτε πρόκειται για την παραδοσιακή τριπλή κατάδυση, είτε για ραντίσματα, είτε για «αεροβαπτίσματα» ή άλλα εικονικά βαπτίσματα, που συναντάμε κυρίως στις προτεσταντικές παραφυάδες. **Αυτό και μόνο το στοιχείο ανατρέπει όχι μόνο την πατερική, αλλά και την αποστολική παράδοση!** Η «Ακαδημία» έχει συμβάλει σημαντικά στην προβολή της «*βαπτισματικής θεολογίας*» και είναι πασιφανέστατο ότι εντός αυτού του πλαισίου κινείται με τις απόψεις του και ο π. Αθανάσιος Κολλάς.

Βέβαια, παραλείψαμε αρχικά να αναφερθούμε και στο έτερο «ατράνταχτο» επιχείρημα του π. Αθανασίου, πως δηλαδή ακόμα και ο άγιος Μάρκος ο Ευγενικός συμπροσευχήθηκε στην έναρξη των εργασιών συνόδου της Φερράρα. Τούτο όμως είναι ψευδές, καθότι γνωρίζουμε από τα πρακτικά του αυτόπτη μάρτυρα της συνόδου και μέλους της

7. Πηδάλιον, σελ. 53

8. Αυτόθι, σελ. 56

επίσημης βυζαντινής αντιπροσωπείας, Σιλβέστρου Συρόπουλου, ότι **ουδέποτε οι ορθόδοξοι συμπροσευχήθηκαν με τους λατίνους οικοδεσπότες**. Αντιθέτως, κάθε μια αντιπροσωπεία προσευχόταν ξεχωριστά. Ο άγιος Μάρκος επίσκοπος Εφέσου, πράγματι στην αρχή ήταν πολύ δεκτικός. Έτρεφε τότε αγαθές ελπίδες, πως θα κατόρθωναν οι Ορθόδοξοι αντιπρόσωποι να πείσουν τους παπικούς να αποκηρύξουν τις πλάνες τους και να επιστρέψουν στην Αλήθεια της Ορθοδοξίας. Διακριτικά λοιπόν, μήπως και φιλοτιμηθεί ο Πάπας, μίλησε με ευγένεια και ηπιότητα. Όταν όμως κατόπιν, κατά τη μακρά διάρκεια των εργασιών της Συνόδου, διαπίστωσε την πεισματική εμμονή τους στην πλάνη, παρά την κατάθεση πλήρους θεολογικών επιχειρημάτων, όταν είδε να θριαμβεύουν ο εγωισμός, η έπαρση, η κοσμική εξουσιαστική νοοτροπία, δεν δίστασε, ενώ ακόμη συνεχίζονταν οι εργασίες της Συνόδου, που στο μεταξύ είχαν μεταφερθεί στην Φλωρεντία, να διατρανώσει με παρρησία στην Ορθόδοξη αντιπροσωπεία και να καταστήσει σαφές, ότι **«οι Λατίνοι ου μόνον εισί σχισματικοί, αλλά και αιρετικοί ` και τούτο παρεσιώπησεν η Εκκλησία ημών διά το είναι το γένος εκείνων πολύ και ισχυρότερον ημών»**, κι ότι **«ούκ ηθέλησαν (οι προ ημών) θριαμβεύειν τους Λατίνους ως αιρετικούς, την επιστροφή αυτών εκδεχόμενοι και τη φιλίαν πραγματευόμενοι**.

Αλλά η διαστρέβλωση επεκτείνεται και στον άγιο Νεκτάριο! Με τη γνωστή τακτική της μονόπλευρης προβολής των απόψεων ενός αγίου, επιχειρείται να φανεί πως ο σύγχρονός μας αυτός άγιος –ο μεγαλύτερος του 20^{ου} αιώνα- δίδασκε ούτε λίγο, ούτε πολύ ότι οι δογματικές διαφορές θυσιάζονται χάριν της αγάπης. Παραθέτει λοιπόν ο π. Αθανάσιος ένα απόσπασμα από το πράγματι εξαιρετικό έργο του αγίου Νεκταρίου **«Ποιμαντική»**, στο οποίο ο άγιος αναλύει και εξηγεί πως ο εκάστοτε επίσκοπος, οφείλει να περιβάλλει τους πάντες με αγάπη, ακόμη και τους ετεροδόξους και ότι η αγάπη όντως δεν πρέπει να θυσιάζεται λόγω των δογματικών διαφορών, διότι είναι τόση η δύναμή της που μπορεί να ελκύσει κάποιον ετερόδοξο στην αληθινή πίστη και εκκλησία. Πραγματικά ως εδώ είναι εύστοχες οι επισημάνσεις του π. Αθανασίου. Αλλά, **ποιός ισχυρίστηκε ποτέ, από όσους αγωνίζονται για τη διατήρηση της ορθής Πίστης, πως δεν πρέπει να αγαπάμε και τους ετεροδόξους;** Ο ίδιος ο Κύριος προστάζει, να τους αγαπούμε και να τους βοηθήσουμε σε ότι χρειάζονται, διότι ο κάθε άνθρωπος είναι δημιουργημα Θεού, και εν δυνάμει μέτοχος της Σωτηρίας, εφ' όσον το θελήσει και μετανοήσει. Στην, γεμάτη πνευματικά νοήματα, παραβολή του **«καλού Σαμαρείτη»**, ο Χριστός πειραζόμενος από ένα «νομοδιδάσκαλο» του Ιουδαϊσμού να απαντήσει στο ερώτημα **«και τίς εστί μου πλησίον;»**, μας υποδεικνύει πως το καλό πρέπει να ενεργείται αδιακρίτως και απεριορίστως, ανεξαρτήτως δογματικών ή εθνοφυλετικών διαφορών. Και τούτο αναδεικνύεται μέσα από τη διήγηση της συγκεκριμένης παραβολής, όπου οι συμπατριώτες και ομόθρησκοι Ιουδαίοι αγνοούν επιδεικτικά τον χτυπημένο απ' τους ληστές «αδελφό» τους, ενώ ο «εχθρός» Σαμαρείτης, παρ' όλες τις δογματικές και εθνικές διαφορές μεταξύ των δύο λαών, κοντοστάθηκε, τον περιμάζεψε και πλήρωσε απ' την τσέπη του για την επιμέλεια αυτού (9) . Με την διδακτικότερη αυτή παραβολή, ο Χριστός υπέδειξε ως πλησίον **«τον χειρότερό μας εχθρό»**, εισάγοντάς μας στην Άπειρη Αγάπη του Θεού Πατρός, που **ανέχεται τους πάντες, που ευεργετεί τους πάντες, που συγχωρεί τους πάντες**. Το Μεγαλείο εξ άλλου τούτης της Αγάπης αναδείχθηκε απ' τον Χριστό επάνω στο Σταυρό, όταν και ζήτησε απ' τον Θεό Πατέρα να συγχωρήσει τους σταυρωτάς Του, **πράγμα το οποίο και συνέβη** (10) . Ο άγιος Νεκτάριος λοιπόν ακολουθώντας **τα ευαγγελικά ίχνη**, μ' ένα πραγματικό κρεσέντο αγάπης, μας υπενθυμίζει πως οι όποιες δογματικές διαφορές, δεν σημαίνει πως πρέπει να θυσιάζουν την αγάπη. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως πρέπει να συμβαίνει το αντίθετο, ήτοι να **θυσιάζονται οι δογματικές διαφορές προς χάριν της αγάπης, κάτι που σαφώς υπονοεί ο π. Αθανάσιος Κολλάς**. Κι αυτό διότι το δόγμα είναι το πιο επίλεκτο κομμάτι σ' αυτό που πιστεύουμε και λέγεται Ορθόδοξη Πίστη, είναι δηλαδή η Αποκεκαλυμμένη Αλήθεια του Χριστού, σε όσους δέχονται να τον ακολουθήσουν. Ναί μόν λοιπόν αγαπάμε και τους ετεροδόξους, πράγμα που το δείχνουμε πιο πολύ όταν προσευχόμαστε καρδιακά για εκείνους, ώστε να μετανοήσουν και να επιστρέψουν στην Αλήθεια της Ορθοδοξίας, **όμως αυτό δεν αλλάζει το γεγονός πως η πίστις η δικιά τους εξακολουθεί να παραμένει «χωλαίνουσα», όπως λέει κι ο άγιος Νεκτάριος στο έτερο αξιόλογο σύγγραμμά του, στο δίτομο έργο του «Μελέτη ιστορική περί των αιτιών του Σχίσματος»**, ένα έργο απαγορευμένο στους οικουμενιστικούς κύκλους.

Έτσι, ενώ ο άγιος Νεκτάριος δείχνει πνεύμα συγκατάβασης προς την ανθρώπινη ασθένεια της αμαρτίας, επεκτείνοντας τούτη τη συγκατάβαση και στις σχέσεις μετά των ετεροδόξων, εν τούτοις όμως είναι σθεναρός υπέρμαχος των πατρικών δογμάτων και δεινός ελεγκτής της πλάνης των αιρέσεων. Ουσιαστικά δεν κάνει κάτι διαφορετικό από ότι έπραξαν στο σύνολό τους οι άγιοι Πατέρες, ανήκει επομένως κι αυτός στη χορεία των ανθρώπων που υπετάχθησαν στο δόγμα, **«μη μέταιρε όρια αιώνια, ά έθεντο οι πατέρες σου»** (11) . Κάτι που πρακτικά σημαίνει πως η όποια, δεικνύομενη εξ αγάπης, συγκατάβαση και επιείκεια, δεν εσήμαινε ότι εγκατέλειπε την αυστηρή γραμμή της Παραδόσεως. Όπως το πουλί χρειάζεται να έχει και τα δυο φτερά για να μπορεί να πετάξει, έτσι και ο Χριστιανός χρειάζεται απαραίτητως και την ορθή Πίστη και την Αγάπη. Ο άγιος Νεκτάριος είχε και τα δυο αυτά εφόδια και γι'

9. Λουκ. ι' 25-37

10. Λουκ. κγ' 34, «ο δέ Ιησούς έλεγε `πάτερ, άφες αυτοίς `ού γαρ οίδασι τί ποιούσι»

11. Παροιμ.22,28

αυτό καθαιρέθηκε από επίσκοπος Πενταπόλεως και διώχθηκε από το πατριαρχείο Αλεξανδρείας. Άραγε θα γινόταν αποδεκτός π. Αθανάσιος από την «Ακαδημία», αν εξέφραζε σήμερα μερικές από τις αντιαρετικές του θέσεις; Διότι ο άγιος μας προειδοποιεί και μας λέγει ότι **το μίσος των λατίνων είναι ανυπέρβλητο προς τους ορθοδόξους, όσοι θεολογικοί διάλογοι και αν διεξαχθούν**. Έλεγε λοιπόν ο φωτισμένος άγιος ιεράρχης: **«*Ημείς φρονούμεν ότι δύο εισί κυρίως οι λόγοι του μίσους των Δυτικών κατά των Ανατολικών ` το έμφυτον μίσος του ψεύδους κατά της αλήθειας και το αδούλωτον του χαρακτήρος του Έλληνος*»** (12) . Οι δε διαπιστώσεις του για τους «πάπες» πραγματικός κόλαφος για τα πορίσματα της «Ακαδημίας»: **«*Τί προς ταύτα να είπη τίς; Να κλαύση ή να μοκτηρίσει τας τοιαύτας των παπών αξιώσεις; Φρονώ ότι δέον να κλαύση, διότι πολλά το Ελληνικόν Έθνος έχουσε δάκρυα διά τους τοιούτους πάπας, οι τίνες εγένοντο οι κακοί δαίμονες της Ανατολικής Εκκλησίας και του Ελληνικού Έθνους*»**(13) , και το ακόμη πιο συγκλονιστικό ότι: **«*οι πάπαι και αμαρτάνουσι και κολάζονται και θα κολάζονται μέχρι της Δευτέρας Παροχίας ` ίσως και αιωνίως διά τα προς την Ελληνικήν Εκκλησίαν κακά και τας ψευδοενώσεις και τας ασεβείς και αντιχριστιανικάς διατάξεις*»** (14) .

Πρέπει να τονιστεί λοιπόν ιδιαίτερα και να καταστεί σαφές, πως η αγάπη δεν μπορεί να είναι γενικόλογη, αλλά μόνο συγκεκριμένη. Διότι, ναι μέν ο Απόστολος Παύλος κήρυττε πως **μόνο «*η αγάπη οικοδομεί*»,** και ότι ανάμεσα **«στην πίστη, στην ελπίδα και στην αγάπη», η αγάπη είναι μείζων όλων** (15) , η αγάπη όμως για την οποία κάνει λόγο ο μεγάλος αυτός Απόστολος, δεν είναι απροϋπόθετη και αφηρημένη ως έννοια, όπως την πλασάρουν οι σημερινοί «θεολόγοι του γραφείου». Ο Απόστολος Παύλος συνιστούσε κάτι που παραβλέπουν σκόπιμα οι «ακαδημαϊκοί», ήτοι να **«*αληθεύουμε εν αγάπη*»** (16) , διότι η αγάπη του Χριστού **«*εκ πίστεως αληθούς τίκτεται*»,** όπως σημειώνει ο κορυφαίος ερμηνευτής του Αποστόλου Παύλου, ο «δεύτερος Παύλος» για πολλούς, άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Ο οποίος σε άλλη αποστροφή των λόγων του διδάσκει εμφατικά **«*μηδέν νόθον δόγμα παραδέχεσθε, τω της αγάπης προσήματι*»**. Άρα, εάν δεν προβάλλεται πρώτα η ορθή Πίστη, καλύτερα να μη μιλά κανείς για την αγάπη του Χριστού, καθότι ουδεμία σχέση έχει με την «αγάπη» που χορηγεί αφειδώς ο οικουμενισμός, και επιπλέον, εκτός του ότι εκφράζεται όλο με «σιρόπια» και «σαλιαρίσματα», μία αγάπη που κρύβει από τον άλλον την αλήθεια, φανερώνει μία άμετρη υποκρισία. Η «αγάπη» των ΠΣΕυτοχριστιανών, δεν αποτελεί καρπό του Αγίου Πνεύματος, αφού το κύριο γνώρισμα που διαθέτει όποιος παράγει καρπούς εν Αγίω Πνεύματι, είναι η ορθή πίστη, από την οποία και ξεκινά την αγιαστική του πορεία, και έπονται φυσικά από κοντά όλες οι αρετές, με πρώτη την αγάπη. Όταν λοιπόν η αγάπη έχει τούτο το θεμέλιο της πίστης, τότε η αγάπη είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος και μόνο τότε το Πνεύμα είναι ενεργό. Συνεπώς, υπάρχει μία σειρά και τάξη, δεν μπορείς δηλαδή να ξεκινάς έτσι αυθαίρετα από την αγάπη, γιατί αυτή η αγάπη μπορεί να είναι «βρώμικη», μπορεί να είναι «νοθευμένη», να έχει πολλά «ανθρώπινα», ή πολλά «κτιστά». Και στο κάτω-κάτω για ποιά αγάπη ομιλούμε, όταν δεν τηρούμε περί την πίστη τις ευαγγελικές εντολές του Θεού, ενώ παράλληλα παραμένουμε «βρώμικοι» και «ρυπαροί»; Μια τέτοια αγάπη, δεν μπορεί να είναι του Θεού ` μια τέτοια αγάπη μπορεί να έχουν μεταξύ τους και οι διάφοροι αλητήριοι, οι ληστές και οι λωποδύτες, που αναγκαστικά για να στήσουν «επιχείρηση», έστω και προσωρινά, έχουν σύμπνοια και αλληλεγγύη. Με βάση αυτό το πλαίσιο, απεικονίζεται και το είδος της «αγάπης» που πλασάρει το Π.Σ.Ε. και κατ' επέκτασιν το «νεοταξικό σύστημα». Συμμετέχοντας επομένως οι ορθόδοξοι στο Π.Σ.Ε. για παράδειγμα, εγκαταβιώνουμε σε ένα χώρο, όπου γινόμαστε κλεπταποδόχοι μιας «αγάπης» που εμπορεύονται «ληστές» και «απατεώνες», και μιας «πίστεως» που αποτελεί «καρπό» ομαδικής ασέλγειας επάνω στο Σώμα του Χριστού. Η Αγάπη που διδάσκει ο Χριστός, οι Απόστολοι και οι Πατέρες, έχει ως θεμέλιο την Αλήθεια της Πίστεως, κι όχι το ψεύδος των αιρέσεων του διαβόλου, και για τον λόγο αυτό πρόκειται για μία Αγάπη υπερβατική, που υπερκερνά ακόμα και την εχθρότητα που μπορεί να αντιμετωπίζουν οι πραγματικοί Χριστιανοί στον καθημερινό τους βίο. Με απλά μαθηματικά, Χριστός = Αλήθεια και Αλήθεια = Χριστός ` τούτη η εξίσωση απελευθερώνει τον άνθρωπο και αποτελεί την πλέον βασική προϋπόθεση για τη σωτηρία του, καθότι ο ίδιος ο Κύριος διαβεβαίωσε ρητά και κατηγορηματικά **«*γνώσεσθε την αλήθειαν, και η αλήθεια***

---

12. Αγίου Νεκταρίου, *Μελέτη ιστορική περί των αιτιών του Σχίσματος*, Τομ. Α', σελ. 258-259

13. Αυτόθι, σελ. 298

14. Αγίου Νεκταρίου, *Μελέτη ιστορική περί των αιτιών του Σχίσματος*, Τομ. Β', σελ. 103

15. Α' Κορ. ιγ' 13

16. Εφεσ. δ' 15

ελευθερώσει υμάς» (17) .

«ΠΑΤΕΡΙΚΟΣ» Η΄ «ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ» ΦΟΝΤΑΜΕΝΤΑΛΙΣΜΟΣ;

Ένα από τα συμπεράσματα των συνεδρών τον περασμένο Ιούνιο για τη «μεταπατερική θεολογία», είναι το ότι στην προσπάθεια καθιερώσεως όλων αυτών των θεολογικών νεωτερισμών, έχουν να αντιπαρέλθουν το λεγόμενο «πατερικό» φονταμενταλισμό ορισμένων συντηρητικών θεολόγων και λαϊκών, ή καλύτερα ορισμένων ακραίων ομάδων πιστών που εμμένουν πεισματικά οχυρωμένοι στις συντηρητικές και αναχρονιστικές θέσεις τους. Μάλιστα, την ίδια ακριβώς μομφή εξαπολύει και ο π. Αθανάσιος Κολλάς, τονίζοντας πως «οι κατήγοροι της Ακαδημίας κλείνουν τα αφτιά τους σε κάθε συνετή φωνή, αρνούνται το διάλογο σε βάθος, δεν ενδιαφέρονται για αληθινή γνώση, μένουν στις πλανεμένες ιδέες τους με ζήλο...». Να υποθέσουμε πως σε όλους αυτούς που αναφέρεται ο π. Αθανάσιος, βρίσκονται και οι επίσκοποι ή οι καθηγητές πανεπιστημίου που αντιδρούν με τα «ανοιχτά», μέχρι σε βαθμό παρεξηγήσεως, προγράμματα της «Ακαδημίας»; Αναρωτιόμαστε, άραγε οι της «Ακαδημίας» και εσείς π. Αθανάσιε, ακούτε ποτέ κανέναν ή καμμία συνετή φωνή, όπως αυτή του π. Μωσή του Αγιορείτη; Το πιστεύετε πραγματικά, πως την αληθινή γνώση την προσφέρει μόνο η «Ακαδημία»; Αυτή που μας λέτε ότι δεν εκπροσωπεί την επίσημη θεολογική άποψη; Και γιατί τόση επιθετικότητα και τόσοι χαρακτηρισμοί; Έτσι κάνουν όσοι αγαπούν τους ετεροδόξους; Αγαπούν αυτούς και μισούν τους ορθοδόξους; **Μήπως αντί για «πατερικό» φονταμενταλισμό, θα πρέπει να αρχίσουμε να κάνουμε λόγο για τον «ακαδημαϊκό»;** Που κάθε αντίθετη άποψη την φιμώνει και την «πνίγει»; Ο Χριστός π. Αθανάσιε, δεν ήρθε στον κόσμο για να συμπορευτεί με τους ετεροδόξους και ετερόθρησκους, αλλά για να τους μαθητεύσει στην Αλήθεια Του. Να διδαχθούν εκείνοι κι όχι να διδαχθεί Εκείνος!

Και όμως αυτοί που θα έπρεπε να εγκαλούνται, έχουν το θράσος και εγκαλούν όλους τους άλλους! Είναι τόσο αλαζονική η φιλοσοφία τους και τόσο αμοραλιστικός ο τρόπος σκέψης τους, που στη δική τους συλλογιστική «τα πάντα επιτρέπονται». Όλα αυτά τρόπον τινά έχουν την εξήγησή τους, καθότι όταν τα «θεολογικά» επιχειρήματα των «ακαδημαϊκών» θεολόγων στερεύουν και αποδεικνύονται ανεπαρκή, για να δικαιολογήσουν τη «σαλατοποίηση» με τους αιρετικούς, τότε επιστρατεύεται ακόμη και η πλήρης άρνηση των ίδιων των Ιερών Κανόνων και της μέχρι τώρα εκκλησιαστικής πρακτικής, ως δήθεν ξεπερασμένων και ανεφάρμοστων σήμερα (18) . Όμως σ' αυτή την περίπτωση, δεν μπορούμε να μιλήσουμε παρά μόνο για θεολογική διαστροφή. **Το να αγαπάς τους ετεροδόξους, περισσότερο από τους αγίους πατέρες, δηλαδή τους πραγματικούς «φίλους του Θεού», ίσως να σημαίνει πως δεν αγαπάς ούτε τον ίδιο το Θεό.** Μήπως όμως, εκτός από το γεγονός πως δεν τρέφουν αληθινή αγάπη για τον Θεό, είναι οι ίδιοι χειρότεροι φονταμενταλιστές, από εκείνους που στοχοποιούν και κατηγορούν; Ο Κωνσταντίνος Κωτσιόπουλος, καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ, αποφαίνεται καταφατικά και διευκρινίζει ότι, «δεν θα ήταν υπερβολή να τονίσουμε το γεγονός, ότι στα πλαίσια των κοινωνικών εξελίξεων του Μεταμοντερνισμού, λειτουργούν παρόμοια σχεδόν στοιχεία Φονταμενταλισμού. Ο ελιτισμός, ο εκλεκτικισμός, η εκλογίκευση, η διάθεση για επιβολή, η εγκόσμια αριστοκρατία του πνεύματος και της πολιτικής διοίκησης, απαντώνται εξ ίσου στις θρησκευτικές φονταμενταλιστικές κοινότητες, αλλά και στις άθρησκες φιλοσοφικές κρατικές ή πολιτικές οργανώσεις της μεταμοντέρνας πραγματικότητας. Ο διανοούμενος του Μεταμοντερνισμού συμπίπτει με τον χαρισματικό ηγέτη Μεσσία του θρησκευτικού Φονταμενταλισμού. Και οι δυο επιδιώκουν ως αλάθητοι την απόλυτη κυριαρχία και προσπαθούν να διασπάσουν την παραδοσιακή κοινοτική θρησκευτικότητα ... και στις δύο περιπτώσεις επικρατεί η Θεολογία του 'θανάτου του Θεού', αφού το βάρος μετακλύεται στην κτιστή δομικότητα της οργάνωσης και του εγκοσμιοκρατικού χιλιασμού», για να καταλήξει ο κύριος καθηγητής με την διαπίστωση ότι, «για μια ακόμη φορά οι προϋποθέσεις του Δυτικού Ουμανισμού και του Αναγεννησιακού Σχολαστικισμού γέννησαν τα ακραία φαινόμενα του Φονταμενταλισμού και του Μεταμοντερνισμού, της αποδόμησης και της εκκοσμίκευσης. Ο Ορθολογισμός δημιούργησε την αριστοκρατική ελίτ του πνεύματος, και ο Ατομισμός τους επίγειους 'χαρισματικούς' Μεσσίες. Η χειραφετημένη κριτική συνείδηση του μονήρους ατόμου ξεκινά από την ιδιώτευση της θρησκείας για να καταλήξει στην αντικατάστασή της από τις στοχαστικές δυνάμεις

---

17. Ιω.η΄32

18. π. Αναστασίου Γκοτσόπουλου, *Ού δει αιρετικοίς ή σχισματικοίς συνεύχεσθαι*, σελ. 115

του ορθού λόγου και από τις μορφές ειδωλοποίησης του τεχνικού πολιτισμού...» (19) .

Αυτό ακριβώς το πνεύμα εκφράζει η «Ακαδημία»! Για την οποία να ξεκαθαρίσουμε πως **δεν είμαστε αντίθετοι με την ύπαρξή της, αλλά με τη γραμμή της**. Όσο εμμένουν οι νεωτεριστές θεολόγοι με τη «δυτική κουλτούρα» να εισάγουν αντιπατερική θεολογία, τόσο θα προκαλούν την αντίδρασή μας. Όπως προκάλεσαν την αντίδραση του Μεγάλου Βασιλείου, κάποιοι νεωτεριστές θεολόγοι στην εποχή του, που τον ανάγκασαν να πει και να στείλει διαχρονικό μήνυμα στους σημερινούς διαδόχους εκείνων: **«καταπεφρόνηται τα των Πατέρων δόγματα, αποστολικά παραδόσεις εξουθενούνται, νεωτέρων ανθρώπων εφευρέματα ταις Εκκλησίαις εμπολιτεύεται, τεχνολογούσι λοιπόν ού θεολογούσιν οι άνθρωποι, ή του κόσμου σοφία τα πρωτεία φέρεται, παρωσαμένη το καύχημα του Σταυρού»** (20) . Επομένως έχουμε να κάνουμε με ένα πρόβλημα που απασχόλησε και άλλες φορές την Εκκλησία. Που οφείλεται όμως η συμπεριφορά όλων αυτών των καινοτόμων; Σύμφωνα με τους, τόσο απαξιωμένους από την «Ακαδημία», αγίους πατέρες, τα κίνητρα των νεωτεριστών θεολόγων ποικίλλουν. Μερικοί αγνοούν τη σοβαρότητα και σπουδαιότητα, το πραγματικό «βάθος» της θεολογίας, ενώ υπάρχουν και αυτοί που επιθυμούν να κατοχυρώσουν θεολογικώς τον έκλυτο βίο τους και τα πάθη τους, αλλά και άλλοι που είναι ενσυνείδητοι αιρετικοί, όργανα του διαβόλου. Όμως η πραγματική θεολογία δεν είναι αυτή του γραφείου, ούτε πρόκειται περί μιας επιστήμης, τρόπον τινά, φιλοσοφικής αναζήτησης, αλλά περί συνεχούς και κοπιώδους προσπάθειας για τη σωτηρία και θέωση, που δεν βασίζεται στο ελάχιστο σε μορφωτικούς παράγοντες. Γι' αυτό και πραγματικοί θεολόγοι δεν είναι εκείνοι που κατέχουν «ακαδημαϊκούς» τίτλους και πτυχία, αλλά σύμφωνα με τον άγιο Γρηγόριο Θεολόγο μόνον οι **«διαβεβηκότες εν θεωρία και ψυχήν και σώμα κεκαθαρμένοι»** (21) , έχουν το προνόμιο της θείας εμπειρίας και κοινωνίας, βλέπουν δηλαδή το Θεό. Οι υπόλοιποι οφείλουν να θεολογούν σε κατώτερα στάδια, κυρίως με το να ακολουθούν τους αληθείς θεολόγους και την αποφυγή προσωπικών στοχασμών ή φιλοσοφιών. Διότι όπως λέει και ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, **«ημείς ού στοχασμοίς ακολουθούντες αλλά θεολέκτοις λογίσι την ομολογίαν της πίστεως πεπλουτήκαμεν»** (22) . Δέστε την ταπείνωση που είχε ο κορυφαίος θεολόγος της δεύτερης χιλιετίας, ο θεολόγος του Ακτίστου Φωτός, άγιος Γρηγόριος Παλαμάς και κάντε αντιπαραβολή με την έπαρση του π. Αθανασίου Κολλά **«προς τους κήνσορες»** και βγάλτε τα συμπεράσματά σας. Στην ίδια γραμμή με τον άγιο Παλαμά και ο Γεννάδιος Σχολάριος: **«ημείς δε της πατερικής παραδόσεως ουδέν ιερότερον, ουδέ σοφώτερον είναι πεπεισμένοι και ταύτης εχόμενοι τον της πίστεως τουτονί δρόμον ελπίζομεν υφ' ηγεμόσι πιστοίς δραμείσθαι»** (23) .

Σήμερα όμως φοβούμαστε πως έχει επικρατήσει, για να μην πούμε θριαμβεύσει, ο σχολαστικισμός του Θωμά Ακινάτη, ο οποίος και καταξιώνεται μέσα από τα προγράμματα της «Ακαδημίας Θεολογικών Σπουδών» Βόλου. Αλλά και ακόμη παραπέρα, ίσως θα μπορούσαμε να μιλήσουμε με βεβαιότητα και για επικράτηση ακόμη και της προτεσταντικής θεολογικής σκέψης, η οποία βαδίζει στα χνάρια του Λούθηρου και στρέφεται εναντίον του συνόλου της εκκλησιαστικής παραδόσεως. Καρπός μιας τέτοιας αντίληψης ήταν άλλωστε και η **«μεταπατερική θεολογία»**. Ασφαλώς, δεν μπορεί να ισχυριστεί κανείς πως η κοσμική θεολογία δεν μας χρειάζεται και ότι πρέπει να τεθεί ολοκληρωτικά στο περιθώριο. Πότε όμως είναι πραγματικά χρήσιμη και απαραίτητη; Όταν δεν καλείται να υποκαταστήσει την χαρισματική θεολογία, αλλά ούτε να προβάλλει άλλη εκτός από την αυθεντική θεολογία της Εκκλησίας. Έργο της δηλαδή είναι να προσεγγίζει, να διερευνά και να παρουσιάζει επιστημονικά το περιεχόμενο της πρωτογενούς θεολογίας της Εκκλησίας, να διακρίνει και να γνωστοποιεί τα κριτήρια της αληθινής θεολογίας (24) . Διότι όσο κι αν κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν οι νεωτεριστές θεολόγοι της «Ακαδημίας» ή των πανεπιστημιακών των ιδρυμάτων, υπάρχει υψηλότερο είδος θεολογίας από τη δική τους, που βασίζεται στην παράδοση. Και όταν λέμε παράδοση δεν εννοούμε τίποτε άλλο παρά την εν Αγίω Πνεύματι ζωή και εμπειρία της Εκκλησίας, με τη συσσώρευση αγιοπνευματικών εμπειριών, που εβίωσαν οι άγιοι μέσα στο χώρο της Εκκλησίας... Η Εκκλησία, σε πείσμα όσων

19. Κωνσταντίνου Κωτσιόπουλου, «Ορθοδοξία και Φονταμενταλισμός», *Νέα Σιών* , Τομ. 90 (2006), σελ. 142-143

20. Επιστολή 90, PG 32, 473

21. Λόγος 27, θεολογικός 1,3 PG 36,13^e

22. Γρηγορίου Παλαμά, *Συγγράμματα*, εκδ. Π. Χρήστου, τομ. 1

23. Γενναδίου Σχολαρίου, *Άπαντα* 2, 44

24. Δημητρίου Τσελεγγίδη, *Ορθόδοξη θεολογία και ζωή – Μελέτες συστηματικής θεολογίας*, σελ. 235

υποστηρίζουν το αντίθετο, είναι πάντοτε νέα και καινή, διότι η Άκτιστη Θεία Χάρις δεν παλιώνει ούτε γηράσκει, είναι η συνέχιση του πάντοτε νέου και επίκαιρου και ζωντανού έργου του Χριστού εν Αγίω Πνεύματι, με τις ενέργειες του οποίου ανανεούται και ανακαινίζεται ο άνθρωπος κάθε εποχής. Επομένως, το αίτημα της ανανεώσεως ισχύει όχι για τη σώζουσα Εκκλησία, αλλά για τη σωζόμενη εποχή, η οποία αντί να ελκύσει την Εκκλησία και να την ανανεώσει, πρέπει να ελκυσθεί από την Εκκλησία και να ανανεωθεί με την πάντοτε δραστική και ανακαινίζουσα Χάρη του Αγίου Πνεύματος. Διαφορετικά ελλοχεύει ο κίνδυνος της εκκοσμικεύσεως, όπως συνέβη στη Δύση και άρχισε να συμβαίνει τις τελευταίες δεκαετίες και στην Ανατολή, από φόβο μήπως η εμμονή στην παράδοση κατηγορηθεί ως συντηρητισμός και δουλικότητα. Η συμμόρφωση όμως προς την παράδοση δεν είναι υπακοή σε εξωτερικό καταναγκασμό, αλλά ελεύθερη είσοδος και ενσωμάτωση στη ζωή του σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας (25).

Όπως γίνεται αντιληπτό το άριστο στην προκειμένη περίπτωση, είναι όταν συνδυάζονται αρμονικά και οι δυο θεολογίες. Και παρόλο που οι θεολογικές σχολές Αθηνών-Θεσσαλονίκης, από την ίδρυση τους δομήθηκαν και διαρθρώθηκαν με βάση το γερμανικό προτεσταντικό μοντέλο, εν τούτοις περί τα μέσα του 20^{ου} αιώνα η ορθόδοξη ακαδημαϊκή θεολογία άρχισε να επιχειρεί τη σύζευξη των δύο αυτών θεολογιών. Για πρώτη φορά παρατηρείται μια στροφή προς τους αγίους πατέρες και υπάρχουν κάποια ελπιδοφόρα σημάδια απεξάρτησης της ορθόδοξης θεολογίας από την εισαγόμενη δυτική. Στο τέλος όμως του 20^{ου} και αρχές του 21^{ου} αιώνα, σύμφωνα με τον καθηγητή Δογματικής της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ, κ. Δημήτριο Τσελεγγίδη, έχουμε σαφή φαινόμενα εκτροπής. Θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε, ότι δυστυχώς στις μέρες μας, σε πολλές περιπτώσεις, έχουμε επιλεκτική επαναπρόσληψη της δυτικής θεολογικής σκέψης και ζωής από την ορθόδοξη ακαδημαϊκή θεολογία και υιοθέτηση της επιστημονικής θεολογικής μεθόδου της Δύσεως, η οποία εξαντλείται στο επίπεδο της κτιστής εμπειρίας και αγνοεί ή δεν λαμβάνει καθόλου υπόψη της την χαρισματική εκκλησιαστική εμπειρία και την διπλή θεολογική μεθοδολογία. Υπάρχει έντονη δυναμική σ' αυτή την κατεύθυνση σήμερα και σίγουρα η δεκαετής παρουσία ως έχει μέχρι τώρα της «Ακαδημίας Θεολογικών Σπουδών» εντάσσεται σ' αυτό το πλαίσιο. Εκτός όμως από τις διάφορες «ακαδημίες» (βλ. και αυτή στην Κρήτη), πανεπιστημιακά συγγράμματα, άρθρα και διαλέξεις πιστοποιούν το γεγονός. Κριτήριο της σύγχρονης αυτής θεολογικής εκφράσεως εμφανίζεται να είναι ο ορθός λόγος και η γνώση του δυτικώς θεολογείν, μερικές φορές μάλιστα σε τέτοιο σημείο, που ακαδημαϊκοί δάσκαλοι των θεολογικών μας σχολών να αγνοούν και αυτή την πρωτογενώς εκφρασθείσα μετοχή του ακτίστου από τα θεωμένα μέλη του σώματος του Χριστού, ή να αδυνατούν να την κατανοήσουν ως αυθεντική έκφραση της ορθόδοξης θεολογίας. Έτσι δεν λείπουν θεολογικοί στοχασμοί και ερμηνευτικές ακροβασίες, που είναι τελείως ξένες προς την διαχρονικώς εκφρασθείσα εμπειρία του ακτίστου στο πλαίσιο της Εκκλησίας. Χαρακτηριστικό των εκφραστών αυτής της δυτικότερης θεολογίας είναι η επιστημονική αλαζονεία και παράλληλα η υποτίμηση της χαρισματικής εμπειρίας. Αυτό μεταφράζεται στην πράξη ως διαχωρισμός της θεολογίας από την πνευματική ζωή και συνιστά την αλλοτρίωση από την ορθόδοξη παράδοση (26).

Για τους γνωρίζοντες επομένως πρόσωπα και πράγματα στο θεολογικό χώρο, μόνο έκπληξη δεν προκάλεσε το ότι τέθηκε και επίσημα θέμα «μεταπατερικής θεολογίας» και ότι εξωτερικεύτηκε δημοσίως με ένα τετραήμερο συνέδριο. Τα μηνύματα που έρχονταν τα τελευταία χρόνια, ηχούσαν ως προειδοποιητικά καμπανάκια, πως προς τα εκεί οδεύαμε. Εξάλλου η αποκατάσταση ως ορθόδοξων των αιρετικών αντιχαλκηδονίων, Σεβήρου και Διοσκόρου, από την ομάδα του καθηγητού κ. Γεωργίου Μαρτζέλου, ήταν ήδη μια πρώτη δυναμική «υπέρβαση των Πατέρων». Και έπεται συνέχεια ασφαλώς. Μόνο που αυτό, επαναλαμβάνουμε, δεν είναι θεολογία αυθεντική, όπου σ' αυτή την περίπτωση δουλεύει το «εργαστήρι της ψυχής». Έτσι ερμηνεύεται και η διδαχή του Χριστού, ότι «**ούκ έρχεται η βασιλεία του Θεού μετά παρατηρήσεως**», όπως νομίζουν στρεβλωτικά οι πνευματικοί απόγονοι του Βαρλαάμ του Καλαβρού, αλλά **αντιθέτως «η βασιλεία του Θεού εντός υμών έστιν»** (27). Και ενώ οι φραγκολατίνοι είναι τόσο τυφλωμένοι και πωρωμένοι από τον εγωισμό τους και την υπερηφάνεια τους, που ούτε το θαύμα της Πεντηκοστής δεν δύνανται να ερμηνεύσουν, οι ορθόδοξοι εκείνοι που τους αναγνωρίζουν ως «εκκλησία», με «χάρη» και «μυστήρια», και σέρνονται ξωπίσω τους στην οδό της παγκόσμιας αποστασίας, ομοιάζουν με την περίπτωση εκείνων που απαρνούνται τα καλούδια της ορθόδοξης πατερικής παράδοσης και σπεύδουν, ως άλλοι «κύνες», να γλείψουν το «κόκκαλο μιας

25. π. Θεοδώρου Ζήση, *Επόμενοι τοις Θείοις Πατράσι – Αρχές και κριτήρια της Πατερικής Θεολογίας*, σελ. 51

26. Δημητρίου Τσελεγγίδη, *Ορθόδοξη θεολογία και ζωή – Μελέτες συστηματικής θεολογίας*, σελ. 235-237

φαγωμένης μπιρζόλας» που τους πετά η δυτική διανόηση, η οποία όχι μόνο δεν μπορεί να σε χορτάσει πνευματικά, αλλά θα έπρεπε να δημιουργεί και αηδία, και μόνο που την πλησιάζεις. Ο μακαριστός π. Ιωάννης Ρωμανίδης, ίσως ο κορυφαίος δογματολόγος του 20^{ου} αιώνα, τον οποίο προηγουμένως είδαμε να τον επικαλείται ο π. Αθανάσιος Κολλάς για να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, μας δίνει μία ακόμη ερμηνεία για την πνευματική πενία των Δυτικών, που παραδόξως ασπάζονται όλο και περισσότεροι «δικοί μας» θεολόγοι: *« Η εξ απόψεως της Ιεράς Παραδόσεως ανησυχητική κατάσταση της Δυτικής θεολογίας ` γενικώς φαίνεται από την τελειώς αντιπατερική πράξη πρό ολίγων ετών καταβίβασης της εορτής της Μεταμορφώσεως από Δεσποτική, σε δευτερεύουσα εορτή υπό του Πάπα Ρώμης. Δηλαδή ο -από ανθρώπων- κατασκευασμένος αλάθητος, καταργεί επισήμως πλέον την κλείδα του αλαθήτου της Ιεράς Παραδόσεως. Αλλά τί να πεί κανείς για τους Ορθόδοξους θεολόγους, οι οποίοι κάνουν ακριβώς τα ίδια σφάλματα και επιπλέον ασχολούνται με τη Βασιλεία του Θεού και τα περί αλαθήτου της Εκκλησίας θέματα, χωρίς να συσχετίσουν αυτά με την εν Θεώ θεωρία και θεουμένων προφητών, αποστόλων και αγίων, και περιορίζουν αυτά σε συζητήσεις περί της εσχατολογίας με βάση τους νεώτερους Δυτικούς και περί Ιεραρχίας, Συνόδων και κάποιας συνειδήσεως της Εκκλησίας. Ουδεμία αμφιβολία υπάρχει ότι ο σημερινός Οικουμενισμός ορισμένων Ορθοδόξων θεολόγων, δεν είναι αποτέλεσμα της θεωτικής εμπνεύσεως του Πνεύματος, αλλά κάποιας άλλης εμπνεύσεως και της πτώσεως εκ της Παραδόσεως της θεώσεως και των θεουμένων, η οποία πτώση επιτρέπει σε αυτούς να μη βλέπουν πλέον τις διαφορές, τις οποίες έβλεπαν και βλέπουν τόσο σαφώς οι θεούμενοι. Οι εκτός της Παραδόσεως της θεώσεως θεολογούντες Ορθόδοξοι και ετερόδοξοι, αναπόφευκτα χρησιμοποιούν παρόμοιες θεολογικές μεθόδους, και μαζί διαφέρουν από την Παράδοση των Πατέρων»* (28) .

ΣΥΝΤΟΜΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΗΝ «ΑΚΑΔΗΜΙΑ» ΚΑΙ ΤΟΥΣ «ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ» ΘΑΜΩΝΕΣ ΤΗΣ

Στο σημείο αυτό, και λίγο πρίν τον επίλογο, ίσως είναι η καλύτερη ευκαιρία να κάνουμε μια σύντομη γνωριμία με τον θεολογικό αυτό οργανισμό που λέγεται *«Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών»*, αλλά και με μερικούς «εκλεκτούς» θαμώνες της. Κι αυτό διότι ο π. Αθανάσιος Κολλάς, στον επίλογο του δικού του κειμένου, διαβεβαιώνει το «απληροφόρητο», στην πλειοψηφία του, ποίμνιο της Ι. Μ. Δημητριάδος, πως *«... η Ακαδημία κινείται μέσα στο πνεύμα και τα αληθινά πλαίσια της ορθόδοξης θεολογικής παράδοσης και ζωής της Εκκλησίας...»*. Ξανά εδώ μας παρουσιάζει την αντίφαση, από τη μια δηλαδή η «Ακαδημία» *«...δεν εκφράζει την επίσημη θεολογική γραμμή της τοπικής ή της κατά την οικουμένην Ορθόδοξης Εκκλησίας...»*, από την άλλη ότι *«...κινείται μέσα στο πνεύμα και τα αληθινά πλαίσια της ορθόδοξης θεολογικής παράδοσης και ζωής της Εκκλησίας...»*. Όπως λέει και ο θυμόσοφος λαός μας *«με λένε Ρίζο και όπως θέλω τα γυρίζω»!* Αυτό που δεν μας λέει όμως ο π. Κολλάς, και όλοι οι συντελεστές αυτού του θεολογικού ινστιτούτου, είναι **ποιος ή ποιοι το χρηματοδοτούν!** Εφ' όσον όπως ισχυρίζονται οι ανωτέρω δεν έχουν κάτι να κρύψουν από το χριστεπώνυμο πλήρωμα της τοπικής μας εκκλησίας, γιατί δεν αποκαλύπτουν και τους χρηματοδότες όλων αυτών των πολυτελών συνεδρίων και συμποσίων; Πώς επί παραδείγματι, είναι δυνατόν η Ι. Μ. Δημητριάδος, επικαλούμενη την «οικονομική κρίση», να κλείνει μέσα στο καλοκαίρι του 2010 τα ιδιωτικά εκπαιδευτήριά της, στα οποία οι γονείς πλήρωναν δίδακτρα υψηλά, και αντιθέτως «εν μέσω οικονομικής κρίσης», η «Ακαδημία» να στέκεται αλώβητη, χωρίς να μειώνει έστω τα «προγράμματά» της, πραγματοποιώντας μάλιστα και «εκτός έδρας» εξορμήσεις, εξαπλώνοντας έτσι το δίκτυό της; Απλές ερωτήσεις κάνουμε...

Αίσθηση πάντως προκάλεσε η παραδοχή της «Ακαδημίας Θεολογικών Σπουδών» πως εκ των βασικών χρηματοδοτών του συνεδρίου της *«μεταπατερικής θεολογίας»*, υπήρξε το «ιησουίτικο» Fordham University από τη Νέα Υόρκη, καθώς και το γερμανικό πανεπιστήμιο του Munster. Δηλαδή σε ένα συνέδριο υποτίθεται «ορθοδόξου ενδιαφέροντος», βασικοί χρηματοδότες του υπήρξαν δύο πανεπιστημιακά ιδρύματα, **ένα παπικό και ένα προτεσταντικό!** Επίσης από την ιστοσελίδα της «Ακαδημίας» πληροφορούμαστε πως υπάρχει συνεργασία (άραγε και χρηματοδότηση;) με έναν μεγάλο αριθμό διεθνών οργανισμών, που προωθούν ανοιχτά προγράμματα του οικουμενισμού. Το οικουμενιστικό ινστιτούτο του Bossey και το παγκόσμιο συμβούλιο εκκλησιών (Π.Σ.Ε.), το συμβούλιο εκκλησιών της Μέσης Ανατολής (MECC), το οικουμενικό συμβούλιο νέων της Ευρώπης (EYCE), το

ευρωπαϊκό μουσουλμανικό φόρουμ νεανικών και φοιτητικών οργανώσεων (FEMYSO), το Boston Theological Institute (ΗΠΑ), το Drury University (ΗΠΑ), καθώς και το δικό μας «παιδαγωγικό ινστιτούτο», το γνωστό για τις αντιχριστιανικές και εθνομηδενιστικές του θέσεις, που πιέζει φορτικά το μάθημα των θρησκευτικών να απολέσει τον ομολογιακό και κατηχητικό του χαρακτήρα προς χάριν της πολυπολιτισμικότητας, αλλά και το μάθημα της ιστορίας να «γραφτεί από την αρχή», με όρους νέο-οθωμανικούς. Όπως πάντως αντιλαμβάνεται κανείς οι ανωτέρω φορείς, προσκαλούνται από την «Ακαδημία», όχι για να μαθητεύσουν στην Αλήθεια της Ορθοδοξίας, αλλά να μας μάθουν εμάς τους Ορθοδόξους, θεολογία. Κάθε εχέφρων πιστός λοιπόν, ας βγάλει τα συμπεράσματά του!

Εξαιρετικό όμως ενδιαφέρον παρουσιάζουν και τα πρόσωπα που παραβρίσκονται τακτικά ή παραβρέθηκαν (έστω μία φορά) κατά τη δεκαετή αυτή διαδρομή στις θεολογικές συνάξεις της «Ακαδημίας». Ας γνωρίσουμε όσο πιο σύντομα γίνεται ορισμένους από αυτούς και θα διαπιστωθούν πολλά για τον ρόλο και τους σκοπούς της «Α.Θ.Σ.»:

Σάββας Αγουρίδης: Πρόκειται αναμφίβολα για τον «πνευματικό πατέρα» και τον «ιδεολογικό καθοδηγητή» όλων αυτών των νεωτεριστών θεολόγων που στελεχώνουν την «Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών». Ο μακαρίτης πλέον καθηγητής, είχε πλούσιο και εντυπωσιακό βιογραφικό. Υπήρξε στενός συνεργάτης του αυτοαποκαλούμενου «μεσσία», του γνωστού παράφρονα Κορεάτη Μούν, και μέλος της αντίχριστης και αιρετικής κίνησης του τελευταίου, με την επωνυμία «διεθνές θρησκευτικό ίδρυμα». Ο ίδιος δέ ήταν επικεφαλής της συντακτικής επιτροπής που ανέλαβε να εκδώσει τη σατανοκίνητη και βλάσφημη «παγκόσμια αγία γραφή» (*world scripture*), μια παναιρετική ανθολογία «ιερών εδαφίων» και «προφορικών παραδόσεων» όλων των θρησκειών, με στόχο να δειχθεί ότι όλες οι θρησκείες συγγενεύουν και «οδηγούν στον ίδιο σκοπό». Η κίνηση αυτή, όπως και ο μακαρίτης καθηγητής, καταδικάστηκαν από την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος, επί μακαριστού αρχιεπισκόπου Σεραφείμ, η οποία επιπλέον με έγγραφό της, ζητούσε και από τα τέσσερα τμήματα των θεολογικών σχολών Αθηνών-Θεσσαλονίκης, να καταδικάσουν και αυτές με τη σειρά τους τον συνάδελφό τους (ο οποίος σημειωτέον θήτευσε στις θεολογικές σχολές και των δύο πόλεων) καθώς και την «κίνηση του Μούν». Για την ιστορία, στο κάλεσμα αυτό ανταποκρίθηκε μόνο το *Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας* του ΑΠΘ, χωρίς όμως να κατονομάζει τον καθηγητή (29). Γενικότερα πάντως, οι θεολογικές του τοποθετήσεις ξεσήκωναν κατά καιρούς σάλο αντιδράσεων. Σε μία από αυτές ισχυρίστηκε ούτε λίγο, ούτε πολύ πως η ησυχαστική παράδοση των ορθοδόξων και το βουδιστικό «ζέν», οδηγούν στην ίδια εμπειρία (30) !! Αξίζει επίσης να προστεθεί ότι καθηγητής Αγουρίδης υπήρξε μέλος συμβουλευτικό της γνωστής για την πλούσια ανθελληνική και αντορθόδοξη δράση της, ΜΚΟ «ελληνικό παρατηρητήριο για τη συμφωνία του Ελσίνκι». Μιας ομάδας που χρηματοδοτείται από το «*ίδρυμα Σόρος*» και που έχει στις ηγετικές του γραμμές τον πασίγνωστο ομοφυλόφιλο και στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, Γρηγόρη Βαλλιανάτο, καθώς και τον εξίσου προκλητικό για τον γενιτσαρισμό του, Παναγιώτη Δημητρά (31).

Πέτρος Βασιλειάδης: Καθηγητής του τμήματος θεολογίας της θεολογικής σχολής του ΑΠΘ, «γνήσιο τέκνο» του καθηγητού Αγουρίδη, θα τολμούσαμε να τον αποκαλέσουμε «φυσικό διάδοχό» του. Εκ των μαέστρων της «φιλελεύθερης θεολογίας», ηγείται του «νεοβαρλααμισμού» και ήταν αυτός που στη θεολογική ημερίδα της Θεσσαλονίκης (20-5-2009), είχε εισηγηθεί πως «*θα πρέπει να υπερβούμε τους πατέρες*».

Περγάμου Ιωάννης: Για τους οικουμενιστές θεωρείται ο «κορυφαίος θεολόγος» του αιώνα μας **και μαζί με τον σεβασμιώτατο Δημητριάδος, ως οι «άγιοι πατέρες» του οικουμενισμού!** Σ' αυτόν ανήκει η περίφημη δήλωση. «*παρήλθε πλέον η εποχή της ναρκισσευομένης ορθοδοξίας*», μια ατάκα που είδαμε να αναμασά και ο π. Κολλάς Βασικός εισηγητής στον ορθόδοξο χώρο της «*βαπτισματικής θεολογίας*» του Π.Σ.Ε., αλλά και μεγάλος εραστής της αντίχριστης «*δαρβινικής θεωρίας*», ήτοι της «*θεωρίας της εξελίξεως*». Ειδικά για την «*επιστήμη*» του Δαρβίνου έχει

---

29. www.oodegr.com/oode/sygrafeis/agouridis_1.htm

30. άρθρο του Σάββα Αγουρίδη με τίτλο «*Η εμπειρία του θείου φωτός στους Ορθόδοξους Ησυχαστές και ο φωτισμός στον Βουδισμό Ζέν*» - εισήγηση στο «conference on God and God's Equivalents» που οργάνωσε το «Council on the World's Religions», στην Ασσίζη Ιταλίας, 16-5-1990

31. <http://www.greekhelsinki.gr/bhr/greek/profile.html>

δηλώσει στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» (32) ότι είναι «σωστή και άρτια»(!), γιατί «βοηθά τον άνθρωπο να κατανοήσει και να αγαπήσει τα άλλα είδη του φυσικού βασιλείου και έτσι να αναπτύξει ...οικολογική συνείδηση!» Το βέβαιον είναι πως σκοπός και στόχος της «νέας εποχής» είναι η απόκτηση οικολογικής συνείδησης, αλλά όχι χριστιανικής!

Μάριος Μπέζος: Καθηγητής Συγκριτικής Φιλοσοφίας της Θρησκείας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, θήτευσε στο πλευρό του (μεγάλου) οικουμενιστή, Νικολάου Νησιώτη. Στενός συνεργάτης σήμερα του αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου, ξεσήκωσε σάλο πέρυσι τέτοιο καιρό, όταν στην εκπομπή της Ρίκας Βαγιάννη, «έχουμε και λέμε» (ΕΤ-1), απάντησε σε σχετική ερώτηση ότι «δεν είναι σίγουρο ότι υπήρξε ο Χριστός (!)», και ότι «δεν αποδεικνύεται μαθηματικός η ύπαρξη του Χριστού» (33) . Για το ότι όμως αποδεικνύεται ιστορικός, μάλλον δεν έχει ακούσει τίποτα ο πολύπειρος καθηγητής.

Θανάσης Παπαθανασίου: Ένας εκ των 44 πρωτεργατών της διασπαστικής θεολογικής ομάδος του «ΚΑΙΡΟΥ». Αποσπασμένος στην «Ιερά Σύνοδο» της Εκκλησίας της Ελλάδος (όπως τυχαίως!), διευθυντής του εκσυγχρονιστικού περιοδικού «Σύναξη», επελέγη από τον μητροπολίτη Δημητριάδος στη «συνοδική επιτροπή για θέματα παιδείας και νεότητας». Απορρίπτει τον ομολογιακό χαρακτήρα του μαθήματος των θρησκευτικών, ως μέθοδο διδασκαλίας στα σχολεία συμπλέοντας με το νέο-ταξικό γκρουπούσκουλο της «μικς Μπίλντεμπεργκ», Άννας Διαμαντοπούλου και του υπουργείου (λέμε τώρα!) παιδείας. Στα αξιοσημείωτά του «επιτεύγματα», είναι και η εισήγηση που έχει κάνει, να αντικατασταθεί ο άρτος και ο οίνος στη «Θεία Ευχαριστία», με άλλα υλικά που να ταιριάζουν με την πολιτιστική παράδοση των λαών!! Περιττό να πούμε επίσης πως πρόκειται για νέο-βαρλααμίτη πρώτου βαθμού.

Χρήστος Γιανναράς: Ο ηγέτης της «νέο-ορθοδοξίας»! Πλήθος αιρετικών απόψεων, μέγα το χάσμα που τον χωρίζει από την ορθόδοξη παράδοση και κουλτούρα, από πού να αρχίσει κανείς και πού να τελειώσει! «Κατάφερε» ως και να ερμηνεύσει την ...ουσία του Θεού, ότι δεν κατόρθωσαν 2000 χρόνια οι Απόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες. Συνεπώς πρόκειται για έναν εκ των προφητών της «μεταπατερικής θεολογίας». Οπαδός επίσης των «προγαμιαίων σχέσεων», καθότι ...«η θέωση περνά μέσα από τον έρωτα»(!), ενώ αίσθηση έχει προκαλέσει και η θέση του «να καταργηθεί το μάθημα των θρησκευτικών από τα σχολεία» (34) ! Γενικώς έχει την τάση να αμφισβητεί τους πάντες και τα πάντα: ιερούς κανόνες, ιερά παράδοση, τους πατέρες της Εκκλησίας για δήθεν δαιμονοποίηση της σεξουαλικότητας, τα ιερά μυστήρια, τη φιλοκαλία, ακόμη και το Αειπάρθενο της Κυρίας Θεοτόκου, **βλασφημία και ατομοκεντρισμός χωρίς όρια!**

Αντώνης Μανιτάκης: Γνωστός άθεος και «εκσυγχρονιστής», **σφοδρός πολέμιος του αγώνα κατά των ταυτοτήτων που διεξήγαγε ο μακαριστός αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος**, με πλούσια εκκλησιομαχική και εθνομηδενιστική δράση. Συντάχθηκε αναφανδόν υπέρ του κατάπτυστου και προδοτικού «σχεδίου Ανάν» το 2004, παρέα με την εθνομηδενιστική φράξια των Τρεμόπουλου, Λιάκου, Κουλούρη, Ρεπούση, Δραγώνα, Φραγκουδάκη, Ν. Δήμου, Παντελή Καλαϊτζίδη, Πέτρου Κουναλάκη, Μιγάλη Σταθόπουλου κ.α. περισπούδαστων «νενέκων». Εννοείται πως τάσσεται ανοιχτά κατά της διδασκαλίας των θρησκευτικών στα σχολεία (35) .

Άννα Καραμάνου: Ευρωβουλευτίνα του ΠΑΣΟΚ. Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς; Τον άκρατο-δαιμονοκίνητο φεμινισμό της, που την οδήγησε στην ανεκδιήγητη προσφυγή της στην Ε.Ε., για να αρθεί το «άβατον» του Αγίου Όρους; Ή μήπως το γεγονός πως δηλώνει κι αυτή υποστηρικτής (τρομάρα της!) της «χειροτονίας των γυναικών»;

---

32. φύλλο της 1-6-09, σελ. 49

33. <http://www.youtube.com/watch?v=whjMrmQH6Dc&feature=related>

34. εφημερίδα *Καθημερινή της Κυριακής*, 7-9-08

35. εφημερίδα *Ελευθεροτυπία*, 3-6-08

Ασφαλώς και συντάχθηκε υπέρ του «σχεδίου Ανάν», καθώς ως γνωστόν τα «μεγάλα πνεύματα» αυτού του τόπου συναντιούνται σε όλες τις εθνομηδενιστικές και αντίχριστες εκδηλώσεις.

π. Παύλος Κουμαριανός: Αρχιμανδρίτης της Αρχιεπισκοπής, ήταν ένας από τους συμμετέχοντες στην «Ημερίδα» της Θεσσαλονίκης (20-5-2009) ως εκπρόσωπος του Αρχιεπισκόπου, κ. Ιερωνύμου. Σόκαρε τους πάντες με την τοποθέτησή του, «να προχωρήσουμε στην (εκκλησιαστική και ευχαριστιακή) ένωση (σσ. με τους παπικούς) και έπειτα να εξεταστούν οι διαφορές»!! Συνεπής ως προς την παραπάνω θέση του, **όντας στην κουστωδία του μητροπολίτη Δημητριάδος τον περασμένο Σεπτέμβρη στο παπικό μοναστήρι του Bose της Ιταλίας, κοινώνησε όστια στην παπική λειτουργία!** Ο θόρυβος που προκλήθηκε από αυτή την πρωτοφανή (;) ενέργεια, σε συνδυασμό με την καταγγελία του συμβάντος από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γλυφάδας, Παύλο, ανάγκασε τον Αρχιεπίσκοπο να τον θέσει σε (επ' αόριστον) αργία (αντί για καθαίρεση, όπως προβλέπουν οι Κανόνες).

π. Βασίλειος Θερμός: Προέρχεται από την κατ' εξοχήν «μητρόπολη του νέο-βαρλααμισμού», την Ι.Μ. Πρεβέζης. Φανατικός οπαδός της «λειτουργικής ανανέωσης», μέγας νέο-βαρλααμίτης, **λοιδορεί πάν το παραδοσιακό.** Αρέσκεται να κάνει λόγο για «τσιμέντωμα» (!) της λατρείας, εκφράζεται υποτιμητικά για το Βυζάντιο, οπαδός της μετανεωτερικότητας και της παγκοσμιοποίησης.

Σταύρος Ζουμπουλάκης: Διευθυντής του περιοδικού «*Νέα Εστία*» της Καθημερινής, **μόλις εθίχθησαν τα «αφεντικά» του στην άλλη όχθη του Ατλαντικού, από τον μητροπολίτη Πειραιώς, αμέσως ζήτησε την παραδειγματική τιμωρία του τελευταίου, ήτοι να μπει στη φυλακή!** Μέγας υμνητής του καθηγητού Αγουρίδη, οπαδός της πολυπολιτισμικότητας, αυτοαποκαλείται «*αριστεροχριστιανός*»(!), όμως ασφαλώς πρόκειται για έναν ακόμη γνήσιο εκκλησιομάχο!

Παντελής Καλαϊτζίδης: Ο οικοδεσπότης και η «ψυχή» της «Ακαδημίας»! «Δεξί χέρι» του μητροπολίτη Δημητριάδος, έχει χαρακτηριστεί ως «εξτρεμιστικό» στοιχείο στο χώρο της θεολογίας και όχι άδικα. Εκ των γεννητόρων και εμπνευστών της «*μεταπατερικής θεολογίας*», και με αγαπημένο δόγμα «*την υπέρβαση των πατέρων*». **Συνοψίζει τα χαρακτηριστικά όλων των προηγούμενων.** Υπέρ της «*λειτουργικής ανανέωσης*», της «*φεμινιστικής θεολογίας*» και του «*μη ομολογιακού*» μαθήματος των θρησκευτικών. Ανοιχτός ιδεολογικά στο κάθε τι, κάτι που διαπιστώνουμε και με την στάση που τήρησε στο «*σχέδιο Ανάν*», παρέα με τους άλλους «*νέο-ταξίτες*» που αναφέραμε πιο πάνω.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ - ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ, ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥΣ ΔΙΩΚΤΕΣ ΤΟΥΣ

Είναι λοιπόν απορίας άξιο, το πώς μπορεί η Ορθοδοξία να ωφεληθεί μέσα από τέτοια «πρότζεκτ» και μέσα από τη συνύπαρξη επιστημόνων, με έντονο εκκλησιομαχικό και αντεθνικό προσανατολισμό, όπως προσπαθεί να μας πείσει και ο π. Αθανάσιος Κολλάς. Θεωρεί άραγε σωστό εκ μέρους, να ελέγχονται κατά βάνανσο τρόπο οι πατέρες, αλλά ούτε κατ' ελάχιστον, η «Ακαδημία» και ο μητροπολίτης Δημητριάδος για τις επιλογές του; Το πιστεύει πραγματικά, μετά από όλα όσα καταδείξαμε, ότι «*η Ακαδημία κινείται μέσα στο πνεύμα και στα πλαίσια της ορθόδοξης θεολογικής παράδοσης και ζωής της Εκκλησίας*»; Παρ' όλα αυτά, αποδεχόμαστε ταπεινά την προτροπή του για ανάνηψη και μετάνοια και τον παρακαλούμε να εύχεται και εκείνος για εμάς. Μήπως όμως τις ίδιες προτροπές, πρέπει να τις απευθύνει στον εαυτό του και στους πλανεμένους ομόφρονές του της ιεράς μητροπόλεως Δημητριάδος; Εκτός κι αν έχουν οι ίδιοι το «*αλάθητο*» σε ότι πράττουν, τότε να βγούμε και να ζητήσουμε συγγνώμη. Αν δεν έχουν όμως το «*αλάθητο*», ας εξετάσουν και το γεγονός πως όχι μόνο το σχίσμα «*δεν ξεπλένεται με αίμα μαρτυρίου*», όπως τονίζει ο σεβαστός π. Αθανάσιος, **αλλά πολύ δε περισσότερο ούτε η αίρεση!** Εάν εσείς π. Αθανάσιε, επιθυμείτε να συνεχίσετε να διαβαίνετε τούτο τον ολισθηρό δρόμο που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην αίρεση, εμείς δεν δυνάμεθα να σας ακολουθήσουμε. Δεν κατακρίνουμε κανέναν, η ψυχή του καθενός είναι στα χέρια του Δικαιοκρίτη Θεού και η ευθύνη των επιλογών του αποκλειστικά δική του, όμως ο ίδιος ο Κύριος μας έδωσε εντολή ρητή όπως «*από των καρπών*

αυτών, επιγνώσεσθε αυτούς...» (36) . Άλλο λοιπόν η κατάκριση και άλλο η κρίση επί σοβαρών δογματικών και θεολογικών ζητημάτων. Εμείς δεν είμεθα ούτε αντιπολίτευση του σεβασμιωτάτου, ούτε κανενός π. Αθανασίου, αλλά ενσυνείδητα μέλη της Εκκλησίας, οργανικά μέλη του «Σώματος του Χριστού». Όπως με πολλή διάκριση τονίζει και ο ομότιμος καθηγητής του *Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας* του ΑΠΘ, πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης, είναι όντως σύσταση και διδασκαλία της Αγίας Γραφής και των Ιερών Κανόνων, το **«πειθεσθαι τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε»** (37) . Άλλο μω ω αν επικρατήσει στην Εκκλησία η αναρχία κι η αταξία. Όμως επαναλαμβάνουμε για μία ακόμη φορά ότι η υπακοή στους Πατριάρχες, Επισκόπους και γενικότερα στους Πνευματικούς, δεν είναι αδιάκριτη κι απροϋπόθετη. Δεν υπακούμε αδιάκριτα σε ότι λένουν κι αποφασίζουν, ιδιαίτερα σε θέματα Πίστεως, αλλά οφείλουμε να εξετάζουμε αν ο οποιοσδήποτε πνευματικός ή θεολόγος, ορθοτομεί και δεν καινοτομεί, αφού σ' αντίθετη περίπτωση υπάρχει κίνδυνος να παρασυρθούν οι πιστοί στην αίρεση και την απώλεια. Η εκκλησιαστική ιστορία διδάσκει πως κατά το παρελθόν αρκετοί δοκησίσοφοι κληρικοί, πολλοί εξ αυτών μεγαλόσχημοι, νόθευσαν τα παραδεδομένα ή υιοθέτησαν τις νοθείες άλλων και δίδαξαν αιρέσεις. Έπρεπε το πλήρωμα της Εκκλησίας να κάνει υπακοή και να ακολουθήσει την πλάνη και τους φορείς της; Ο Απόστολος Παύλος εμφανίζεται απόλυτος και κατηγορηματικός για όσους έχουν πρόθεση να «ταράξουν» τους Χριστιανούς, μεταστρέφοντας το Ευαγγέλιο του Χριστού, και μάλιστα για να καταδείξει στους πιστούς το πόσο σοβαρός είναι ένας τέτοιος κίνδυνος, δεν διστάζει να παρουσιάσει ως υποθετικό-αρνητικό παράδειγμα και τον ίδιο του τον εαυτό **«αλλά κι εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανοῦ ευαγγελίζεται υμίν παρ' ο εηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω»** (38) . Τι θα έλεγε άραγε ο «Απόστολος των Εθνών», για αυτού του είδους την «ιεραποστολή» που εισάγει η «Ακαδημία»; Υπήρχε καμμία περίπτωση να την επικροτούσε;

Ας συναισθανθούν επιτέλους την εκτροπή τους κι ας πούν την αλήθεια στον πιστό λαό για το πού οδηγούν την Εκκλησία, όλοι αυτοί οι οικουμενιστολάγνοι, πατριάρχες, επίσκοποι, κληρικοί και λαϊκοί θεολόγοι. Κυρίως ας συναισθανθούν την τεράστια ευθύνη τους, ιδιαίτερα δε οι ρασοφόροι, διότι όπως προειδοποιεί ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός: **«όταν πιάνη ο παπάς και λέγη το Ευαγγέλιον και λέγη τόσα ψέμματα και τόσες βλασφημίες, αλοίμονον εις εκείνον τον παπά, καλύτερα ήτο να στέκη από μακριά να κλαίη διά τις αμαρτίες του, διά να τον ευσπλαγχισθή ο Θεός να τον βάλη χωρίς επιτραχήλι εις τον Παράδεισον, παρά να τον βάλη με το πετραχήλι εις την Κόλασιν να καίεται πάντοτε»** (39) . Η αποκεκαλυμμένη αλήθεια του Χριστού –εφ' όσον την αποδεχόμαστε– σε καμμία περίπτωση δεν μπορεί να είναι για τους ορθοδόξους μερική, σχετική ή διαπραγματεύσιμη, ακόμη και αν το δόγμα αυτό το εξετάσουμε από λογική σκοπιά. Όπως μας εξηγεί ο φωτισμένος Αμερικανός γέροντας π. Σεραφεΐμ Ρόουζ, *οι αρχές της σύγχρονης επιστήμης, αλλά και κάθε γνωσσιακού συστήματος, είναι οι ίδιες μή διαπραγματεύσιμες και απόλυτες. Εάν δεν ίσχυε αυτό, δεν θα υπήρχε γνώση, ούτε καν η πιο «σχολαστική» γνώση, αφοῦ δεν θα υφίσταντο κριτήρια για τον προσδιορισμό της γνώσης ή της αλήθειας. Τούτο το αξίωμα μας δεσμεύει , ως προς το ότι το απόλυτο δεν μπορεί να προσεγγισθεί με μέσα που χαρακτηρίζουν το σχετικό . Επομένως εάν δεν υπάρχει η «αποκεκαλυμμένη Αλήθεια», απλά δεν υπάρχει αλήθεια πουθενά και σε τίποτα για τους Ορθοδόξους* (40) . Επιπλέον, η συνεχής ενεργή συνείδηση πως είμαστε *«επόμενοι τοις Αγίοις Πατράσι»*, σημαίνει απλούστατα παραμένουμε ενταγμένοι εντός των ορίων της Εκκλησίας, ήτοι στο φωτισμό του Αγίου Πνεύματος που οδηγεί το εκκλησιαστικό πλήρωμα απλάνως και αλαθήτως. Γι' αυτό κι ο Απόστολος Παύλος αναφέρει πως θα πέσουν στα δίχτυα του Αντιχρίστου, αυτοί που δεν θα έχουν καλή διάθεση και όσοι **«την αγάπη της αληθείας ουκ εδέξαντο»**(41) .

---

36. Ματθ. ζ' 16

37. Εβρ. ιγ' 17

38. Γαλ. α' 8

39. Κωνσταντίνου Τριανταφύλλου, *Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός*, σελ. 111

40. π. Σεραφεΐμ Ρόουζ, *Ο μηδενισμός*, σελ. 21 και 27

41. Β' Θεσ. β' 10

Σήμερα λοιπόν, κάνουμε τα αδύνατα-δυνατά, να εκπέσουμε της Αλήθειας ` διά της περιφρονήσεως της Παράδοσης, υποχωρεί η Αλήθεια, γιατί «*προτιμούμε να αγαπούμε*», και έτσι διολισθαίνουμε επικίνδυνα στον αγώνα της σωτηρίας της ψυχής, **παθαίνοντας αυτό που έπαθαν οι Δυτικοί, πρίν από μία χιλιετία ` τη συσκότιση του νου και την έλλειψη της θέας του Ακτίστου!** Γι' αυτό και διαπραγματευόμαστε, και γι' αυτό διαπραγματευόμαστε «*επί ίσοις όροις*» ` απ' τη στιγμή που το φώς εξισώνεται με το σκότος, αυτό το φώς που θα έπρεπε να διαφυλαχτεί ως «*κόρη οφθαλμού*» από τους κακοπροαίρετους αιρετικούς, δυστυχώς αποτελεί για ορισμένα –πνευματικώς– άρρωστα και διεστραμμένα «ορθόδοξα» μυαλά, αντικείμενο μιας πολύ φτηνής συναλλαγής. Ουσιαστικά δηλαδή, επιβεβαιώνεται διαχρονικά ο Χριστός όταν έλεγε επιτιμητικά, «*υποκριταί! καλώς προεφήτευσε περί υμών Ησαΐας λέγων ` εγγίζει μοι ο λαός ούτος τω στόματι αυτών και τοις χείλεσι με τιμά, η δέ καρδιά αυτών πόρρω απέχει απ' εμού ` μάτην δέ σέβονταιί με, διδάσκοντες διδασκαλίας εντάλματα ανθρώπων*» (42) . Καθότι όπως ο ίδιος διαβεβαίωσε ενώπιον του Πόντιου Πιλάτου «*εγώ εις τούτο γεγέννημαι και εις τούτο ελήλυθα εις τον κόσμον, ίνα μαρτυρήσω τη αλήθεια...*» (43) . Μόνο για αυτό, μόνο για την Αλήθεια! Και με τί τιμημα; Τη Θυσία του Μονογενή Υιού του Θεού, ήτοι τη Σταυρική θανάτωση Του από το ίδιο Του το δημιούργημα, τον άνθρωπο! Αυτή είναι η γνήσια Αγάπη που δίδαξε ο Κύριος, η οποία εκφράστηκε μέσα από τον ορθοτομούντα λόγο της Αληθείας και της Εσχάτης Ταπεινώσεως Του! Ποιοί λοιπόν μπορούν να καυχώνται ότι έχουν μετά βεβαιότητας τον Χριστό εντός τους και ακούν τη Φωνή Του; Μήπως αυτοί που απλώς αγαπάνε, και λόγω αυτής της αγάπης τους, κάνουν «οικονομίες» και «εκπτώσεις» στους (ετερόδοξους και ετερόθρησκους) συνανθρώπους τους; Μάλλον όχι, εάν κρίνουμε από τα λεχθέντα του Κυρίου, που - στην συνέχεια της ανωτέρω ευαγγελικής ρήσης, από τον σύντομο διάλογο-ανάκριση που είχε με τον δειλό Πιλάτο- **ξεκαθάρισε με απόλυτο τρόπο πως «πás ο ών εκ της αλήθειας ακούει μου της φωνής»** (44) . Δεν είπε «πás ο ών εκ της αγάπης», αλλά «πás ο ών εκ της αληθείας», διότι η αγάπη, όταν στερείται της Αλήθειας του Χριστού είναι μια αγάπη ιδιοτελής και άρα άχρηστη! Όποιος κατέχει όμως πραγματικά την Αλήθεια του Χριστού, αυτομάτως ανοίγει τη θύρα (45) που του δίδει τη δυνατότητα να εμβαθύνει στη θυσιαστική Αγάπη Του, η οποία δεν συγκρίνεται με καμμιά μορφή άλλης αγάπης. Όποιος επομένως ανοίξει τούτη τη θύρα, πορεύεται απλανώς και ασφαλώς την οδό που οδηγεί απ' ευθείας στον Κύριο, καθότι επίσης ο Ίδιος μας διαβεβαίωσε ότι «*εγώ ειμί η οδός και η αλήθεια και η ζωή ` ουδείς έρχεται στον πατέρα ει μη δι' εμού* » (46) .

Τι απαντούν όμως και οι άμεσα θιγόμενοι, πατέρες της Εκκλησίας στους σύγχρονους διώκτες τους; Τι συμβουλεύουν όλους εμάς τους πιστούς να πράττουμε, όταν οι ποιμένες κατά κύριο λόγο, δεν ορθοτομούν το λόγο της Αληθείας; Ο Άγιος Μελέτιος ο Ομολογητής συμβουλεύει με σαφήνεια και κατ' απόλυτο τρόπο: «*Μή υπακούετε εις μοναχούς, ούτε εις ιερείς, ούτε εις επισκόπους σε όσα κακώς σας συμβουλεύουν να φρονήτε (πιστεύετε)*», ενώ ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης αναφέρει πως, «*αν ο προεστώς σου είναι σφαλερός εις την πολιτείαν και τα έργα του, μη περιεργάζεσαι. Αν όμως είναι σφαλερός κατά την πίστιν, φεύγε και παράτησέ τον, όχι μόνον αν είναι άνθρωπος, αλλά εάν άγγελος είναι από τον Ουρανόν*» (47) . Ο δέ Μέγας Βασίλειος μας προτρέπει να **εξετάζουμε προσεκτικά τα λεγόμενα των ποιμένων μας (εννοώντας κυρίως, όταν αντιλαμβανόμαστε πως κάποιος καινοτομεί περί την πίστιν), διότι όταν εμφανίζονται ψευδοπροφήτες «ορθόδοξοι», πολλές φορές υποκρίνονται και έχουν την ικανότητα να συναρπάζουν τις ψυχές των απρόσεκτων** (48) . Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός συμβούλευε «*να αφήνομεν τας φλυαρίας των ασεβών, των αιρετικών, των αθέων*» και να «*λέγομεν μόνον όσα το Πνεύμα το Άγιον εφώτισε τους Αγίους Προφήτας, Αποστόλους και Πατέρας της Εκκλησίας μας και μας έγραψαν*» (49) . Και αυτό επειδή «*όλαι αι πίστεις είναι ψεύτικες, κάλπικες, όλες του διαβόλου. Τούτο εκατάλαβα αληθινόν, θεϊόν, ουράνιον, σωστόν, τέλειον και διά λόγου μου και διά λόγου σας, ότι μόνη η Πίστις των Ορθοδόξων Χριστιανών είναι καλή και άγια, το να πιστεύομεν και να βαπτιζόμεθα εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.*

---

42. Ματθ. ιε'7-9

43. Ιω. ιη' 37

44. Αυτόθι

45. Ιω. ι' 9, «*εγώ ειμί η θύρα ` δι' εμού εάν τίς εισέλθη, σωθήσεται, και εισελεύσεται και εξελεύσεται, και νομήν ευρήσει*».

46. Ιω. ιδ' 6

47. Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, *Περί συνεχούς Μεταλήψεως*, σελ. 175

48. Μεγάλου Βασιλείου, *Τα Ηθικά*, όρος ΚΗ'

49. Κωνσταντίνου Τριανταφύλλου, *Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, Διδαχή Α'*, σελ. 62

*Τούτο και σας λέγω τώρα εις το τέλος να χαίρεσθε και να ευφραίνεσθε χιλιάδες φορές πως αξιωθήκατε όπου είσθε Ορθόδοξοι Χριστιανοί, και να κλαίετε και να θρηνείτε διά τους ασεβείς και αιρετικούς, όπου περιπατούν εις τας χείρας του διαβόλου» (50) . Ο Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης τονίζει ρητά πως «οι αγιασμένοι άνθρωποι του Θεού, δεν θα πρόδιδαν την Πίστη τους, ούτε με μία λέξη»! Μέσα σ' αυτό το πνεύμα, εμφανιζόταν εξ ίσου επικριτικός κι ο πασίγνωστος γέροντας Παΐσιος, ο οποίος έλεγε χαρακτηριστικά: **«Μαζεύονται και συνεδριάζουν και κάνουν συζητήσεις ατελείωτες για πράγματα που δεν χωρά συζήτηση, που ούτε οι ίδιοι οι Πατέρες συζήτησαν εδώ και χρόνια. Όλες αυτές οι ενέργειες είναι του Πονηρού, για να ζαλίζουν και να σκανδαλίζουν τους πιστούς και να τους σπρώχνουν άλλους στην αίρεση και άλλους σε σχίσματα, και να κερδίζει έδαφος ο διάβολος... Μερικοί από τους Ορθοδόξους που έχουν ελαφρότητα και θέλουν να κάνουν προβολή, «ιεραποστολή», συγκαλούν συνέδρια με ετεροδόξους, για να γίνεται ντόρος και νομίζουν ότι έτσι θα προβάλλουν την Ορθοδοξία, με το να γίνουν δηλαδή ταραμοσαλάτα με τους κακοδόξους» (51) . Ο άγιος Ιγνάτιος Μπριατσανίνωφ με τη σειρά του λέει χαρακτηριστικά πως «με την αποδοχή ψευδοδιδασκαλιών (δηλαδή εσφαλμένων σκέψεων για το Θεό ή οτιδήποτε έχει σχέση με την Εκκλησία), με την παραμόρφωση της δογματικής και ηθικής διδασκαλίας που μας αποκάλυψε ο ίδιος ο Θεός, συντελείται -χάρης στην επίδραση και παρέμβαση των ψευδοδιδασκαλιών- η φθορά του Πνεύματος. Και έτσι ο άνθρωπος καταντάει υιός του διαβόλου» (52) . Ακόμη και ο Επίσκοπος πρώηνΦλωρίνης, ο Θρυλικός Αυγουστίνος Καντιώτης, έλεγε κάποτε προφητικά πως «θα δείτε ανθρώπους, που τους θεωρούσατε Χριστιανούς μεγάλους, να μη το έχουν για τίποτα να βγούν μεθαύριο έξω και να υψώσουν παντιέρες ξένες προς τον Χριστιανισμό και την Ορθοδοξία» (53) . Τούτη την περιρρέουσα ατμόσφαιρα της σύγχυσης και της πλάνης, έρχεται να την επιβεβαιώσει και η εσχατολογική προφητεία του Οσίου Νείλου του Μυροβλήτου, που έζησε κατά τον 17ο αιώνα και εκοιμήθη στις 12 Νοεμβρίου του 1651 ` «...όταν πλησιάσει ο καιρός της ελεύσεως του Αντιχρίστου θα σκοτισθή η διάνοια των ανθρώπων από τα πάθη της σάρκας και θα πληθυνθή η ασέβεια και η ανομία. Τότε άρχεται ο κόσμος να γίνεται αγνώριστος... Οι ποιμένες των Χριστιανών, Αρχιερείς και Ιερείς, θα είναι άνδρες κενόδοξοι (εκτός εξαιρέσεων), παντελώς μη γνωρίζοντες την δεξιάν οδόν από την αριστεράν, τότε θα αλλάζουν τα ήθη και αι παραδόσεις των Χριστιανών και της Εκκλησίας... Αι Εκκλησίαι δέ του Θεού θα στερηθούν ευλαβών και ευσεβών πομένων και αλλοίμονον τότε εις τους εν τω κόσμω ευρισκόμενους Χριστιανούς οι οποίοι θα στερηθούν τελείως την Πίστιν, διότι δεν θα βλέπουν από κανέναν φώς επιγνώσεως...» (54) . Μήπως βρισκόμαστε στο προοίμιο μιας τέτοιας εποχής;***

Παρ' όλα αυτά, στη σημερινή εποχή της σύγχυσης, υπάρχουν πολλοί «γλυκανάλατοι» και «συναισθηματικοί»-«ευσεβιστές» Χριστιανοί, που θεωρούν ανύπαρκτο τον κίνδυνο που απορρέει εκ του Οικουμενισμού, θεωρώντας ότι οι φόβοι των αληθώς ανησυχούντων και αγρυπνούντων στα θέματα της Πίστεως είναι υπερβολική και αποκρουστική απαισιοδοξία. Η ομάδα αυτή όμως, που παραδοσιακά εκφράζει στα σπλάχνα της Εκκλησίας την τάση των «φιλενωτικών», με τούτη τη στάση που διατηρεί, δείχνει να συμμαχεί με το εκκοσμικευμένο πνεύμα, που ως κακέκτυπο κληρονομήσαμε από τον αποστάτη Δυτικό κόσμο, και ενώπιον του πνεύματος αυτού, προτιμούν να εθελουφλούν συνειδητά οι περισσότεροι, όντες «μπαζωμένοι» από τα «κτιστά» και «κοσμικά» τους. Έτσι διά της μεθόδου του «στρουθοκαμηλισμού», αρνούνται να αναγνωρίσουν **το τεράστιο χάος που χωρίζει τον κόσμο από το Θεό**, γιατί σε μια τέτοια περίπτωση θα είναι αναγκασμένοι να παραδεχθούν ότι **το ίδιο χάος χωρίζει και τους ίδιους από το Θεό**. Αν επιχειρήσει κανείς να τους νουθετήσει ή απλά να τους ενημερώσει για την κρισιμότητα της κατάστασης από τον οικουμενιστικό κίνδυνο, υποβιβάζουν το θέμα υποκριτικά λέγοντας συνήθως στερεότυπες φράσεις τύπου, «έλα μωρέ, μην είσαι τόσο απαισιόδοξος, όλα 'μαύρα' τα βλέπεις», και κοιτάζουν να αλλάξουν άρον-άρον θέμα, μη τυχόν και ξεβουλευτούν από την «προνομιούχο» θέση της κοινωνικής «ασφάλειας» που αισθάνονται, σ'

---

50. Αυτόθι, σελ. 82

51. Διονυσίου Τάτση, *Αθωνικών ημερολόγιον*

52. Αγίου Ιγνατίου Μπριατσανίνωφ, «*Προσφορά στον σύγχρονο μοναχισμό*», τομ. Γ', σελ. 203

53. επισκόπου Αυγουστίνου Καντιώτη, «*Οι Χριστιανοί στους έσχατους καιρούς*», σελ. 61

54. Αβραάμ Μοναχού Αγιορείτου, «*Οι Προφήτες μας αποκαλύπτουν*», σελ. 72-73

αυτή τη σύγχρονη Βαβέλ που ζούμε. Μάλιστα «βλέπουν» και το μέλλον λαμπρό ` ο Χριστιανισμός γι' αυτούς είναι τόσο συμβατός με τον «κόσμο» τους, την εικονική πραγματικότητα στην οποία ζούν, και είναι τόσο ευχαριστημένοι για τη ζωή που ακολουθούν, **που μπορεί και να μην σε συγχωρήσουν ποτέ αν τους αποδείξεις ότι πλανώνται**. Δείχνουν να μην ταρασσονται στη θέα μιας «παγκοσμιοποιημένης εκκλησίας» με ποικιλόμορφα χαρακτηριστικά, με «ελευθερία κινήσεων» και με βασικό στοιχείο-προπομπό το δεσμό της «κοσμικής αγάπης». Έτσι εξηγείται και το γεγονός, ότι οι αιρετικοί των διαφόρων αποχρώσεων, που σχετίζονται με τους Ορθόδοξους-εκσυγχρονιστές, δεν προβληματίζονται για την κατάσταση στην οποία βρίσκονται, κοινώς το δόγμα περί σωτηρίας των ψυχών, ένθεν-κακείθεν, υποβιβάζεται και αντικαθίσταται από το ξένο προς την Ορθοδοξία δόγμα, δυτικής προελεύσεως φυσικά, του «να είσαι απλά καλός άνθρωπος». Κατά τ' άλλα, όλα όσα συνέβησαν στο παρελθόν και χωρισθήκαμε κάπου, κάπως, κάποτε, ήσαν ...παραξηγήσεις, ...μικροεγωισμοί και στενοκεφαλιές. Βέβαια, συχνά αναγκάζονται να παραδεχθούν πως υπάρχουν και δογματικές διαφορές, οι οποίες όμως θα υπερπηδηθούν από την «αγάπη», **ή για να είμαστε πιο ακριβείς, ...θα ξεχαστούν από την ...πολλή «αγάπη»**. Αναφέραμε όμως και προηγουμένως, ό τι αυτή η αγάπη που εκφράζουν είναι ιδιοτελής, είναι στην ουσία αγάπη προς τον υλικό κόσμο και τα συμφέροντα που απορρέουν προς αυτόν. Είναι μια κλασσική «νέο-ταξική» συνθηκολόγηση με το ψέμα, των ανθρώπων δηλαδή που δεν έχουν διάθεση να πολεμήσουν με τις δυνάμεις του σκότους. Όμως το όνειρό τους, της κοσμικής ευδαιμονίας και αυτάρκειας, είναι ένα όνειρο καταδικασμένο από τον ίδιο τον Κύριο. Για τον λόγο αυτό και ο Απόστολος των Εθνών, Παύλος, δεν συμερίζεται την αισιοδοξία τους για την ειδυλλιακή εικόνα που οραματίζονται οι «υπερ-ευαίσθητοι» Χριστιανοί ` γράφει λοιπόν στον μαθητή του Τιμόθεο για την εποχή μας προφητικά: **«Τούτο δέ γίνωσκε ` ότι εν εσχάτοις ημέραις ενστήσονται καιροί χαλεποί ` έσονται γάρ οι άνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεύσιν απειθείς, αχάριστοι, ανόσιοι, άστοργοι, άσπονδοι, διάβολοι, ακρατείς, ανήμεροι, αφιλάγαθοι, προδόται, προπετείς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μάλλον ή φιλόθεοι, έχοντες μόρφωσιν ευσέβειας, την δέ δύναμιν αυτής ηρνημένοι»** (55) . Αποτέλεσμα όλων των παραπάνω συμπτωμάτων, θα είναι **η γενικευμένη και πρωτοφανής -σε εύρος συγκρητισμού- αποστασία, που θα προηγηθεί του Αντιχρίστου ` «εάν μή έλθει η αποστασία πρώτον»** (56) .

Ολοκληρώνοντας λοιπόν ετούτη την ταπεινή εργασία και απευθυνόμενοι για τελευταία φορά στον π. Αθανάσιο Κολλά, θα επιθυμούσαμε να του αφιερώσουμε και την άποψη ενός προσήλυτου αδερφού μας από τις ΗΠΑ, ενός «μανιώδη αναζητητή της Αλήθειας», ονόματι Φράνκ Σέφερ, Ορθόδοξου πλέον με τη Χάρη του Θεού, για την σύγχρονη «ιεραποστολή» των «διαλόγων» που χαράσσουν οι περισσότεροι ταγοί της ορθόδοξου Εκκλησίας. Πρέπει να λάβουμε όλοι μας πολύ σοβαρά τα κάτωθι λεχθέντα, για να δούμε εάν όντως βοηθιούνται από αυτές τις σύγχρονες «θεολογικές» ενέργειες και οι άνθρωποι που βρίσκονται στην «άλλη πλευρά», του πνευματικού σκότους και της πλάνης. Λέει λοιπόν ο νεοφώτιστος αδελφός μας (και κλείνουμε με αυτό): **«είναι σίγουρα καιρός για τους Ορθόδοξους, ακόμη και για εκείνους που έχουν επενδύσει σημαντικό μέρος του χρόνου και του κύρους τους στον Οικουμενισμό, να παραδεχτούν την αλήθεια: Η Οικουμενική Κίνηση απο τελεί αποτυχία από την Ορθόδοξη άποψη. Είναι ένα άθλιο φιάσκο, ισότιμο με την άτυχη Λεγεώνα των Εθνών, ένα άλλο προϊόν της μανίας του ουτοπισμού που κυριέυσε τον εικοστό αιώνα. Η Ορθοδοξία δε “ζύμωσε όλη τη ζύμη”. Μάλλον το αντίθετο συνέβη. Η αποστασία του φιλελεύθερου Προτεσταντισμού και η αποδοχή από τις προτεσταντικές ομολογίες της ανηθικότητας και της διαστροφής έχουν αυξηθεί φανερά κατά τη διάρκεια της “οικουμενιστικής εποχής”. Σε μια εκ των υστέρων εξέταση φαίνεται καθαρά ότι έχει γίνει κατάχρηση της αθώας καλής θέλησης των Ορθόδοξων στην Οικουμενική Κίνηση. Στην πραγματικότητα η εμπλοκή των Ορθόδοξων δεν πέτυχε να μαρτυρήσει την αλήθεια, αλλά μόνο να προσδώσει κύρος σ' ένα σκάνδαλο, και να φέρει σε σύγχυση τους πιστούς για το ποιός είναι ο πραγματικός χαρακτήρας της αποστασίας του Προτεσταντισμού και της σχετικοκρατίας. Αποτελεί ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΙΡΩΝΕΙΑ το γεγονός ότι οι χιλιάδες Προτεστάντες, οι οποίοι έχουν πρόσφατα μεταστραφεί στην Ορθοδοξία, συμπεριλαμβανομένου και ικανού αριθμού λαϊκών Ευαγγελικών ποιμένων και ιερέων από διάφορη Ομολογιακή προέλευση, δεν ήρθαν στην Ορθοδοξία από την Ορθόδοξη “μαρτυρία.” στις οικουμενιστικές συναντήσεις, ΑΛΛΑ ΣΥΝΕΒΗ ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΟ**

55. Β' Τιμ. γ' 1-5

56. Β' Θεσ. β' 3

ΑΝΤΙΘΕΤΟ. Το κύμα των προσφάτων προτεσταντών προσήλυτων ήρθε μέσα στην Εκκλησία όχι εξ αιτίας των ευγενικών τους προσπαθειών στον “διάλογο”, αλλ’ εξ αιτίας της ΑΙΩΝΙΑΣ, ΠΑΤΕΡΙΚΗΣ και ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ. Σ’ αυτή μπορεί να συμπεριληφθεί και η μαρτυρία εκείνη, η οποία διακηρύττει με δύναμη την ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΦΥΣΗ της Ορθόδοξης Εκκλησίας ως της ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Πρώην Προτεστάντες, όπως εγώ, δεν ήρθαμε στην Ορθοδοξία, και μάλιστα με ΑΚΡΙΒΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΚΟΣΤΟΣ, επειδή κάναμε κάποιον “διάλογο”, ή επειδή μας είπαν ότι “όλοι εμείς είμαστε μια ευτυχισμένη οικογένεια χριστιανών”, αλλά για να μπορέσουμε να ΒΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ...» (57).

---

57. FRANK SCHAEFFER, ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΜΟΝΟΣ - ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΩΝ ΨΕΥΤΙΚΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ, σελ. 508-509